59- 371

Akbaba

Buğday fiatlarına zam yapılıyor. -Gazeteler-

— Görüyorsunuz ya çocuklar, ekmek arslanın ağzında!..

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 APARTMAN DAİRESİ / **2** MİLYON LİRA PARA İKRAMİYESİ

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

SAYI : 371 C. : 15 23 NİSAN 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

KOLTUK

NE GÜZEL, ne rahat, ne keyifli şeydir koltuk. Hele geniş, kuştüyü minderli olursa... Hele ağız tadiyle bir öğle yemeğinden sonra radyoyu da hafifçe açar, tuşlardan dökülen piyano damlaları arasında, gözleriniz kapalı, gömülürseniz...

İktidar koltuğunu bilmem. Ama mutlaka onun da kendine göre bir keyfi, bir lezzeti, daha doğrusu bir cakası olacak: Baksanıza, oturanlar temel çivisiyle çakılmış gibi, kalkmak değil, kımıldamak istemiyor!

O hizmet aşkı filân, işin avunması ve avutmasıdır. Sevgili Fahreddin Kerim'imiz bile imparator tahtına bedel üniversite kürsüsünü Valilik koltuğuna feda etmemiş miydi?

Ama, benim asıl şaştığım bu değil. C. H. P. lilerin paylaşamadıkları bir koltuk var ki, işte buna aklım ermiyor: Büyük Millet Meclisinde, İsmet İnönü'nün yanındaki koltuk!

Şimdi, dokuz yılın sonsuz senfonisi, o basın hürriyetleri, o hâkim teminatları, o seçim emniyetleri unutulmuş, varsa, yoksa, İnönü'nün yanındaki koltuk!

O koltuğa kim oturacak?...

Sakın muhterem İsmet Paşanın yanında oturmayı küçümsüyorum sanmayınız. Elbet bu insana gurur verici bir zevktir. Onunla konuşmayı, düşüncelerini sezmeyi, fikirlerinden faydalanmayı kim istemez? Burunları Kaf Dağını aşan iktidar politikacılarından başka!

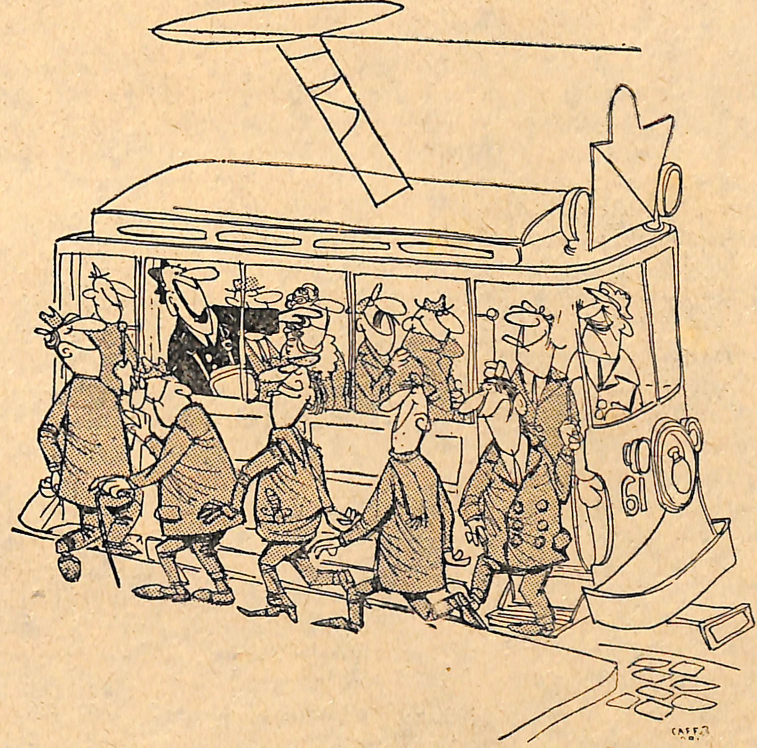
Ama, paylaşılamıyan bu gizli değer değildir. Asıl istenen şey, onunla yanyana olmak, diz dize olmak... Yâni, işte ondan sonra ben varım demek!

Hey baylar, Heeey!.. Dokuz yüz elli seçimlerinde başınızdan uçan akıl kuşu hâlâ yuvasına dönmedi mi?..

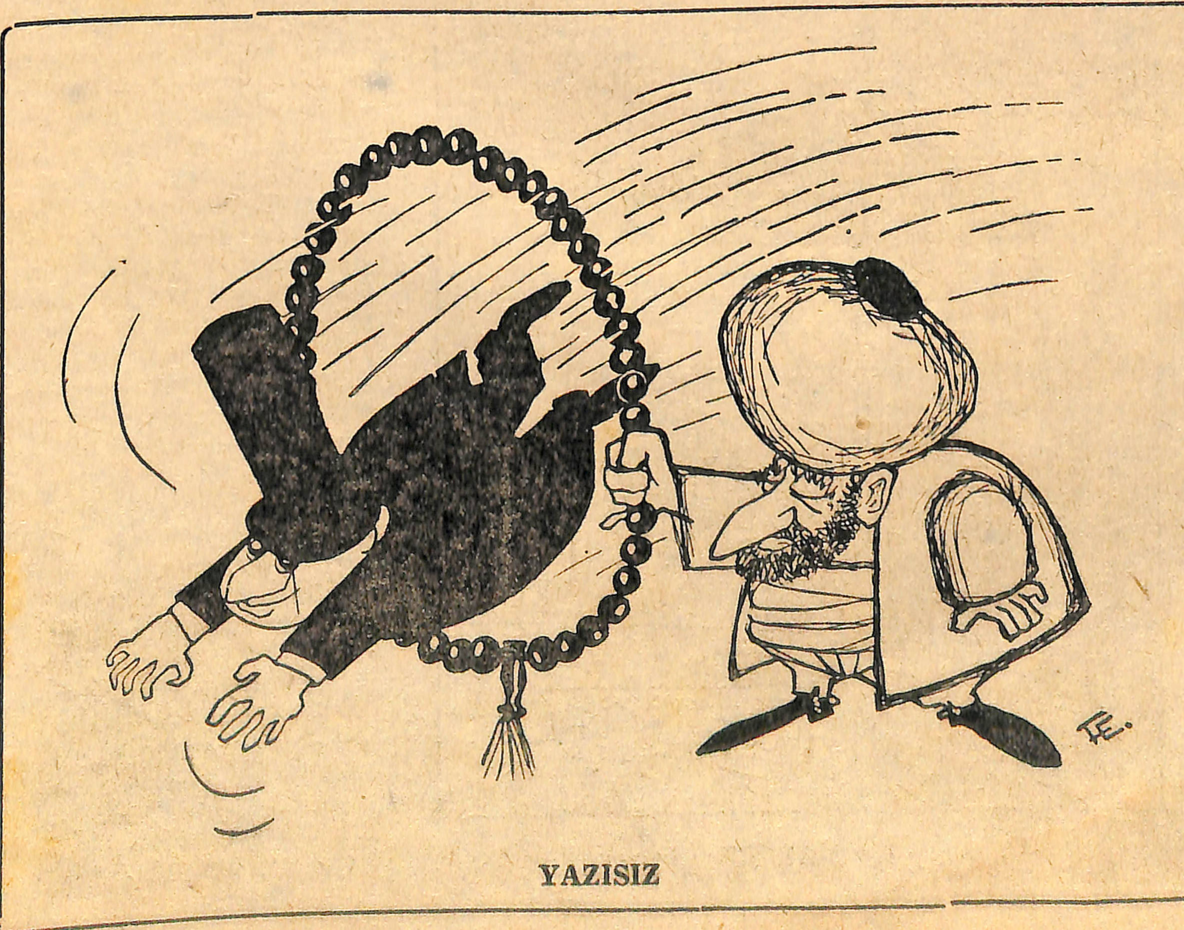
Siz, daha muhalefetteyken, daha genel seçimler iki yılın ötesinde görünmeyen bir serapken sayın liderinizin yanındaki koltuğu paylaşamazsanız yarın, şayet iktidar koltuğu size nasip olursa ne yapacaksınız?..

Eskiden şikâyet edilen bir parti esnafı vardı. Onların ellerini öpelim. Şimdikiler koltukçu esnafı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Öne ilerliyelim beyler!...

YAZISIZ

Yeni Temsil

Şehir Tiyatroları dram kısmında yeni bir oyun başlamış. Adı: Ne umurun!

Memur, aldığı maaşla geçinemiyormuş;
Ne umurun!

Ev kirasını ödiyemiyormuşsunuz.
Ne umurun.

Eczanelerde ilâç bulamıyormuşsunuz...
Ne umurun!

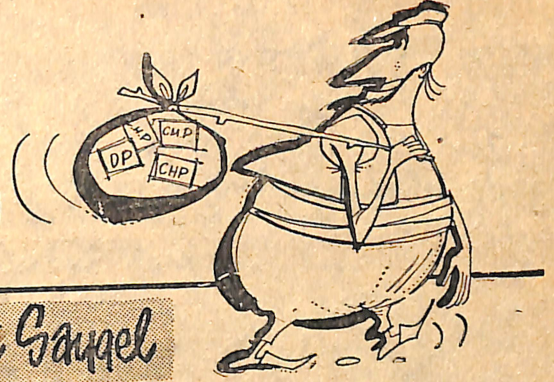
Üstünüzdeki elbisenin havı dökülmüş..
Ne umurun!

Borç gırtlağı aşmış...
Ne umurun!.

Ayol rahmetli Orhan Veli bugünkü durumu yıllarca evvel görüp te bize söylemişti:

Ne atom bombası,
Ne Londra konferansı,
Bir elinde cımbız
Bir elinde ayna
Umurunda mı dünya.

İstifa Ediyoruk

Nusret Vedat Saygel

Otel kıraathanesinde, bir masa etrafına toplanmış yedi kişiydiler. Çaylarını içerlerken şuradan buradan konuşmaya başladılar. Başı kasketli, burma bıyıklı, şişmanca olanı konuşulanları bir zaman dinledikten sonra, dertleşmek arzulayan insanların sesiyle:

— Merhabayin ağalar, dedi siz de bi dilekte bulunmaya mı geldiniz?

Masa etrafındakilerden üçü birbirlerinin yüzüne bakıştı. İçlerinden en yaşlı olanı zayıf, yüzü sakallı, elbiseli köylü cevap verdi:

— He ya... Bi dileğimiz var da...

— Köy meselesi mi?

— He... Köy meselesi... Sizin de mi meseleniz köyden yana?

— Yok ağa, bizim gasabanın şeher olma tevatürü var da, onu gurcalamaya geldikti. Yoğusam siz de köyünüzün gasaba olmasını mı istiyonuz?

— Yok gardaşım yok.. Bizimkisi daha başka... Bizim köy. Allaha şükür şeher de oldu, gasaba da: sonra gene şeher oldu, dirken gasaba oldu, böylece olup olup giderken tüm şaşkına döndük. Hesabı hepten şaşırdık. Şincik bizim köy gasaba mı, şeher mi, köy mü, hiç belli değel. Akşamdan şeher olarak yatıyoruk, sabah galktığımızda bi bakıyok gasabaa olmuş. Şaştık kaldık gardaşım. Sağa sola soruyoruk, bizim köy şincik noldu, diye, candırma diye, «gasaba» parti başganı diye «şeher gardaşım, valiniz nirde, bu herif bilmiyo mu şeher olduğunu». Bizim vali de şaşırmış gardaşım. Bu köy şeher oldu denince dayireye geliyor, gasaba olmuşuk denince, gayifeye dönüyo... Şincik buraya üç kişi ilen geldik, başgana çıkıp iki yüz kişinin imzaladığı arzuhali verip, bizim köyün şeherlikten de, gasabalıktan da, istifa ettiğini bildirip, bizim köyün gene köy kalmasını istiyeceyik.

Şişman köylü hayretle:

— Aman ağa, dedi, senin köy dediğin kaç karış yerdir? Böle bi yer şıp diye şeher olmuş, Allahtan daha neyinizi istiyonuz?

— İşler senin bildiğin gibi değel gardaşım. Sizin gasaba şeher olanda benim sözüme gelirsin. Bizim köye gelince, öylesine dertliyük ki, sorman. Evvelden herşey bi başkaydı köyde. Öyle gözel bi hayatımız vardı ki... Günlük gailemizden başka bi derdimiz yoktu. Öyle parti marti nedir bilmezdik. sabanımızla tarlamızı sürer, rahmet düşmesine, güneş doğmasına dua eder, giderdik. Bizim köy, gasabaya da, şehre de ırak düştüğünden, genenimiz gidenimiz bulunmazdı. Senede bi kaç kere candırma gelir, yol vergisi ister, giderdi. Senede bi kere doktor gelir, köycek başına toplar bizi, koca koca resimli kâğıtlar çıkarır çantasından, resimleri bize göstererekten: «Bakın bu ince has talık, derdi, bu hastalık çok fenadır, öldürür insanı, derdi, işte bu resim veremli bi hastanın ciğerini gösteriyor, böőle ciğerli bi kişi görende yanına varmayın, yoğusam siz de hasta olursunuz» der, kâğıtları kahvenin duvarına asar, giderdi.

Senelerce bu böyle gitti Bir gün köye bi candırma gelip, hepimizi topladı. Gasabadan dönerken bi böyük adamın otomofili çamura saplanmış, vardık köycek omuzlayıp çamurdan çıkardık. Otomafilin içinde şişman bi adam vardı. Hökumat büyüğü imiş. Köyümüze misafir ettik adamı. Böyük adam bizim köye gelince: «A! Burada köy de varmış!» diye bi hayrete düştü. Köyün adını sordu, nüfusumuzu sordu, giderkene de «İlk işim burayı şehir yaptırmak olacak» dedi. İyi bi herüftü, eline eteğine düştük: «Aman beyim, önde gasaba varken şeher olmak haddimiz değel, biz şeher istemiyoruz, köye bi mektep kurun yeter.» dedik. Büyük adam otomofiline binerken: «Olsun canım dedi, sizin köyü hele bi şeher ya leniz olur. Mektep işini de işte palm da, gasaba da sizin mahalketime not ediyorum.» dedi ve gitti.

Seçimler yaklaşıyordu. Bizim köye gelen büyük adam argadaşlarına, falan yerde de bi köy keşfettim, demiş olacak ki, iki günde bi bizim köye büyük adamlar la dolup dolup taşmaya başladı. Her gelen de: «Sizi çok sevdik, gidince ilk işimiz şeher meselesini ele almak olacak, diyordu, siz de burada boş durmayın, şeher olmak için hazırlığa girişin. Önce bizim partinin bi ocağını kurun, falan bişeyler yapın ki, göze giresiniz» diyordu. Bi ocak kurduk, muftarı başgan yaptık, şeher olmayı bekliyorduk gayri.

Bi gün köye başka biri geldi. Şuradan buradan konuşurken hemşeri çıktık. Bizim rahmetli Osman ağanın oğluymuş. Tanış çıkınca: «Vaaay, burası demek ki bizim köy, ha!» diye bi nâra attı: «Aman, dedi, siz kimseye aldanmayın; bizim parti memlekete demograsi getirecek. Evel Allah başa bi geçelim, ilk işim bu atalarımın köyünü payitaht yapmak olacak. Her şey makineleşecek. Karasaban devri geçecek.. Memleketin efendisi olan köylünün gönlü hoş tutulacak,» Daha çok dedi... Şöyle olacak, böyle olacak dedi de, dedi...

Toplandık köy odasına. Köylü bölündü ikiye. Kimisi diyo: «Len ağalar, Osman ağanın oğlunun ba şımızın üstünde yeri var amma, hökümat bi duyarsa demokrasi olduğumuzu, değil köyü şeher yapmak, bizi öyle bi dağıtış dağıtır ki, köyün yolunu kıyamete kadar bulamayız!» Bi kısmı da diyor: «Nasıl olsa, başa kim geçse bizim köy şeher olacak, Demograsi olalım da hiç olmayanda, Osman ağanın oğlunun gönlünü kırmayalım.»

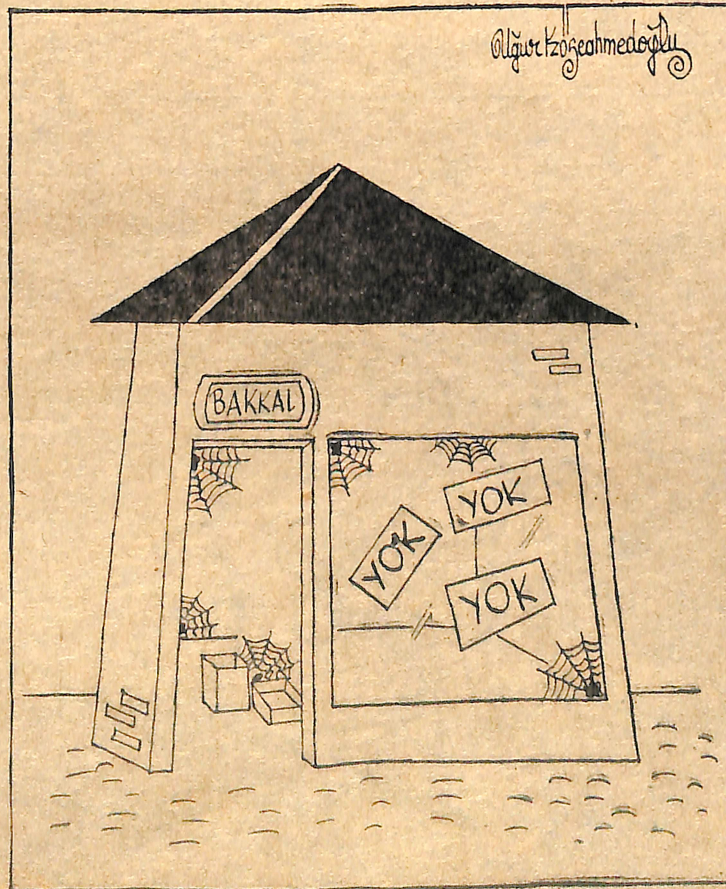
Gönlümüz hep Osman ağanın oğlunda ama, hökümat kuşkulanmasın diye ikiye bölündük. Bi kısmımız da, demoğrasi ocağı açtı.

Hökümat, demograsilerin de bizim köye geldiğini duyunca, hemen bi kaç böyük adam koşup, geldi. Bizi köycek başına topladı: «Demograsi sizi aldatıyo, dedi, onlar sizi gandırıyo, dedi, duyduk ki daha başa geçmeden, sizin köyü payitaht yapmaya söz vermişler, böyle şey olmaz vatandaşlar! Duyduk ki, karasaban devri geçecek demişler, bu ne demektir arkadaşlar? Bu demektir ki, köylüyü çok sevdiği toprağından ayıracaklar! Onlar yalan söylüyorlar, göreceksiniz her şeyi biz yapacağız. Siz şincik hazırlanın bakalım da, ilk iş olarak sizin köyü bi ben zetek.» dedi.

Ordan muftar atıldı:

— Hazırlanın, hazırlanın diyonuz amma beğim, dedi, şeher olmak için ne yapmamız lâzımsa deyin de, hazırlığa başlayalım.

Böyük adam saydı, biz yazdık. Mektep, dedi, hastane, dedi, bi de

YAZISIZ

park yapın da gerisine garışmayın, dedi.

Köycek toplandık. Tarlaları sattık savdık, altı ay diyende hökümatın istediğini yaptık. Zaten seçimler de gelmişti, demograsilerin kazandığı ilân edildi.

Bizim köy, şeher olur olmaz mektebi, hastaneyi açtık. Mektep açtık ama, hoca yok; hastane açtık ama hekim vok; baktık ki, işin çıkar tarafı da yok, Angaraya bi heyet gönderdik. Bizim heyete orada: «Siz dişinizi sıkın, biz hepsini yapacağız» demişler. Simdilik içinizdeki akıllı adamlar mektepte idareten hocalık yapsın, eli yatgın olanlar da hastaneye baksın, demişler.

Kalktık bizim Memiş'in oğlunu mektebe hoca yaptık. Benim elim de biraz yatgın olduğundan, hastaneye geçtim. Aman gardaşım, bilmeden bi işin başına geçmek meğer ne zormuş! Hastanede kırk tane yatak var. Bi yatağa dört hasta yatırsa insan, gene baş edemez. Her hastanın derdi, bi başka yerinden. İlâç yok, doktor yok, e ben ne ederim!

Kahve duvarına astığımız o ince hastalık kâğıtlarını indirip indirip, hastaneye taşıdım. Orada hastaları topluyorum başıma: «Len bakın, diyorum, buna ince hastalık dirler... Siz siz olun da, ciğeri bööle olanların yanına varmayın, sonram ölürsünüz!» diyorum. Bi gün, beş gün bööle geçti, doktor hâlâ gelecek. Her gün aynı şeyleri dinlemekten, hastalar da bıktı. Bi gün gene karşıma aldım bunları, dedim: «Sonra anlamadık demeyin ha.. Benden günah gitsin, ince hastalık olanların ciğeri işte bööle olur, bu hastalık insanı öldürür mazallah!»

Hastalardan biri atıldı:

— Len ipraam ağa, dedi, öldürür öldürür diyon, biz zaten ölmüşük, varsa bize ilâç ver, yoksam sen ölmeyin derken ölü ölüvereceğiz!»

Köylü milletinin gafası galındır gardaşım, ne demek istediğini anlıyamazlar insanın

— Len oğlum, ölümden ölüme fark var, diyorum, bu ince hastalığın ölümü bi başka çeşittir, bu hastalıktan bi kere öldün mü artık ne kendine, ne de memlekete bi hayrın dokunmaz.»

Neyse, uzatmıyalım ağalar, biz bööle sürtüp giderkene Angaradan haber geldi. Şeherin, öte şeherlere benzemesi için gereken tertibe sokmamız lâzımmış. Tarlaları satıp satıp, ev dükkân yapmalıymışız. Tarla şeher içinde olmazmış Bizim buralar artık köylükten çıkmışmış. Gayri köylerimiz uğraşmalıymış toprak işlerile... Eh onların, aklı elbet bizden çok erer... Topraklarımızı satıp savıp ev yaptık. Mandaları, davarları sürdük mezbahalara.

Bizim köyü heniz şehre benzetmiştik ki, bi gün baktık rahmetli Osman ağanın oğlu çıkıp geldi. Bizi topladı başına, dedi: «Arkadaşlar, demograsi dediğini tutmadı, aramızda geçimsizlik çıktı, ayrıldım.» Osman ağanın oğlu demokrasiden ayrılmış, başka bir parti kurmuş. E şincik onu bırak mak olmazdı. Bizim köyü şeher yapan o idi. Tuttuk hepimiz onun partisine girdik. Ondan sonra da işler bi karıştı ki, sorman... Bi gün bakıyoruz cadde kenarlarına direkler dikiliyor, elentrik gelecekmiş deniyor, devrisi günü bi bakıyoruz direkler sökülüyor... Aman ağalar noluyor, hani elentrik gelecekti? Bi haber duyuyoruz, Osman ağanın oğlu kötü konuşmuş, ondan öç almak için bizim şehre elentrik verilmeyecekmiş! Len kulun kölen olak Osmanın oğlu, sus gardaşım. Eski düzeni bozduk, şeher oluyo diye çifti çubuğu sattık savdık, bari sus bi yol da, şeherli gibi yaşayabilek!

Osman ağanın oğlunun açtığı partiye girdiğimizi hökümat habar almış, bi böyük adam kalkıp geldi, dedi: «Siz demoğrasiye ihanet ediyosunuz.. Burası ikı garış yer iken, kalkıp şeher yapan demograsidir. Eğer o partide kalırsanız buralarda şeher meher goremezsiniz.»

Yeniden demograsiye geçtik. Bu sefer Osman ağanın oğlu geldi, dedi: «Ağalar, demograsi sizi kandırıyor, onlar ne yaparlarsa yapsınlar, ben atalarımın köyünü payitaht yapacağım. Yeter ki, siz benim ardımda olun!»

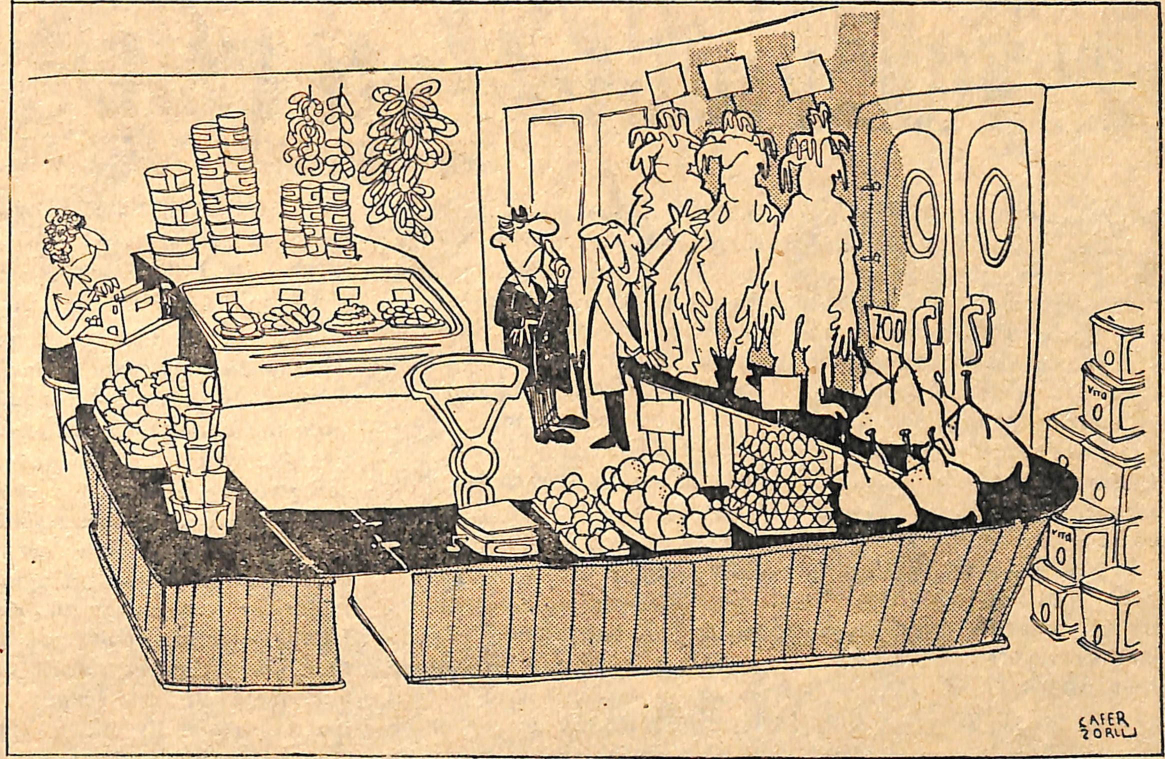
Ne kadar olsa, hemşeri... Bizi aldatacak değil a! Döndük Osman ağanın oğlunun partisine. İşler bi karıştı, bi karıştı ki, bizim köyün taksiratı Osman ağanın oğlunun diline bağlı kaldı. Bi bakıyoruz, bizim şeher gasaba oluyor, devrisi günü bakıyoruz, şeher olmuş. Biz puslayı şapıttık. Sabah uykudan kalkan bizim buranın ne olduğunu öğrenmek için gazetele re koşup, bir gün önce Osman ağanın oğlunun neler söylediğini öğrenip köy müyüz, gasaba mıyız, yoğsam yine şeher olarak mı kaldığımızı kestirmeye çalışıyor. Köylü her şeyden geçti gardaşım... Hangi partiye geçsen öteki; «Köyü dağıtırım» diyor.

Yeniden köy olmak için Angaraya telgraflar falan ilettik, cüvap yok. Geçen akşam da radyodan, şehrimizle, köyümüzle, ölümüz, dirimizle vatan cephesine geçtiğimizi duyunca vardım mıftarın yanına, dedim: «Mıftar bunlar bizim telgrafımızı yanlış okudular besbellim... Köycek tutalım Angaranın yolunu, diyelim bööle bööle. Bizi şeherlikten de silin, gasabalık tan da, vatan cephesinden de... Bizim köyü köy yapın da, isterseniz nüfus kütüğünden de silin, istifa ediyoruk!»

İşte bööle ağalar. Bir yanda Osman ağanın oğlu, bir yanda demograsi, olan bizim köye oldu... Siz şeher olmak istiyorsunuz olya olun ama, sakın hemşeriye, demokrasiye uyup da tarlanızı, çiftinizi satman!

Nuret Vedat SAYGEL

Amerika Ay'a dondurulmuş insan gönderecek.. (Gazeteler)

— Eyvaaah, dondurulmuş hindi yerine dondurulmuş insan göndermişler!..

Bir ömür böyle geçti

Yarattığımız Şu Eser

ADNAN VELİ

KASABANIN tören yeri o sabah, kırmızı beyaz kordelâlarla, yeşil defne dallariyle, küçücük bayraklarla süslenmişti. Kahveci Yılmazdan alınarak büyük çınarın dibine yerleştirilen radyonun pikabında, çeşitli marşlar çalınıyor, ortalıkta bir bayram havası esiyordu.

Benzinci Yahya'nın dükkânının tam karşısına rastlıyan duvar dibine uzunvarî bir kürsü konmuş, bunun üstüne de bir bardakla bir sürahi bırakılmıştı. Dâvetliler kürsünün etrafına çepeçevre dizilmişler, ayakta, törenin başlamasını bekliyorlardı.

O gün Yuvacık kasabasında, yeni inşa edilen umumî helâ, halkın hizmetine açılacaktı.

Radyodaki marşlar durduğu vakit, dâvetlilerin ve halkın alkışları arasında, İlçe Başkanı Harun Bey, ağır ağır kürsüye doğru ilerledi. Elinde tuttuğu kâğıdın titremesinde, başkanın epice heyecanlı olduğu anlaşılıyordu. Kaymakamı, öteki dâvetlileri başıyla selâmladıktan sonra, konuşmasına başladı:

— Çok sayın büyüklerimiz ve sayın hemşerilerimiz!...

Sizleri böyük bir saygı ile selâmlamaktan iftihar duyarım. Böğün burada yarattığımız şu heybetli manzara garşısında heyecandan titrememenin mümkünü yoktur. Böğün gasabamızda ilk siftah olaraktan, böyük bir medeniyet müessesesinin, gasabalı hemşerilerimizin hizmetine açmakla şeref duyarım. Gısa zamanda yarattığımız şu eser, hem ehalinin çok işine yarıyacak ve hem de gasabamızın medenî ihtiyacını temin ittikten maada, melmeketin türizim dâvasında önemli bir yer işgal etmekle, galkınma hareketlerimizin ne ilkidir, ne de sonuncusudur.

Yüz lümere deyip de geçmemenizi önemle rica iderim. Yüz lümerenin medenî milletler câmiasındaki mevkiini, medeniyet tarihini tedkik buyuranlar çok iyi bilirler. Evinden harice çıkmış olan bir kimse, Belediye dairesindeki işine giderken, veya yoldan geçmekte olan bir yurttaşımız veya bakkala uğrıyaraktan pirinç alaraktan evine dönmekte olan bir yurttaşımız, yüz lümereye ihtiyacını duyması, gayet normal bir mensele olup tam o anda yüz lümereye gidememesi, ve sıkıntı içinde kalması, hem fena bir şeydir ve hem de anti demokratiktir.

Sayın dâvetli misafirlerimiz!...

Yurttaşlarımızın her türlü ihtiyaç maddeleriyle meşgul olan partimiz, galkınma ve refah yolundaki hamlelerine durmadan devam itmiş, yeni eserler meydana çıkararaktan, böğün garşımızda duran şu medeniyet âbidesini gasabamıza hediye itmekle böyük bir hizmet görmüştür.

Böğüne gadar yarattığımız eserlerde daima halkımızın hizmet ve yükselmesini düşünen partimize garşı muhaliflerimizin attığı iftiralar, bu yüz lümerenin çelikten duvarlarına çarparak parçalanacaktır. Bizler demokrasi dâvamızda o derece yükselerek ilerlemiş insanlarız ki, şurada gördüğünüz muhteşem yüz lümereden, Halk Partili hemşehrilerimizin de istifade itmeleri gayet normal olup istifade idebilirler. Onlar bize partizan idare diyerekten gafa dutarlarken biz, partizan bir idare olsak, Halk Partisinin vatandaşına «Buyurun, siz de bu yüz lümereye girebilirsiniz» diyerekten tam bir demokrasi ağnayışı içerisinde ve hürriyet seven bir teşkilât sıfatıyla kendilerini de içeri buyur itmekle, tarafsızlığımızı ispat itmiye daha başka ne misali isterler?...

Melmekette hürriyet yok diyenler, şu verdiğimiz hürriyet garşısında mahçup olmazlarsa, bir daha da gatiyen mahçup olmazlar. Bir şeyi inkâr itmek marifet değeldir. Asıl marifet, yapılan eseri inkâr itmiyerekten o eseri baş tacı iderekten böyük bir melmeket sevgisiyle o esere yüzünü gözünü sürmek lâzımdır. Melmeket sevgisi bunu icap ittirir. Gasabamızda yarattığımız şu esere, burada bulunan argadaşlarımız yüzlerini, gözlerini sürmezler mi ALlahasen?...

Dinleyiciler arasından sekiz on kişi heyecanla bağırdı:

— Süreriiiz!...

— Helbet süreriz argadaşlar!... Bir melmeketin sosyal, ekonomik ve hidroelektrik yükselmesi böyle başlar. Biz, tek parti yüzünden Avrupa demokrasisinden üç yüz yıl geri galmış bir milletiz. Kendi demokrâsimizi kendimiz yaratmık. Onu da böyle eserlerle beslemek zorundayız.

Kalabalık arasından bir alkış koptu. Kaymakam, ellerini karnının üstünde kavuşturmuş, baş parmaklarını boyuna birbirinin etrafında çeviriyordu. Hatip, heyecanını hiç kaybetmeden, konuşmasına devam etti:

— Çok sayın misafirlerimiz!...

Yarattığımız şu eser hakkında, sizlere bazı teknik malumat da virmek lâzımdır. İnşaatımız, gasabamızın değerli inşaat ustası Kâzım usta tarafından inşa idilmiştir ve inşaatın dış yüzü ile iç yüzü gasabamızın değerli badana ustası Kör Memiş tarafından saf badana ile badana idilmiştir. Binanın içerisinde, dört adam için, gapısı gapalı hüsosî daire mevcut olup, ayrıyeten gapıdan girincek sol tarafta beş tane hüsosî ayak üzeri hokkası mevcuttur. Bu hokkaların arayerine gonan mermer bölmeleri, gasabamızın meşhur taşçı ustası Mevlûd Usta yapmıştır.

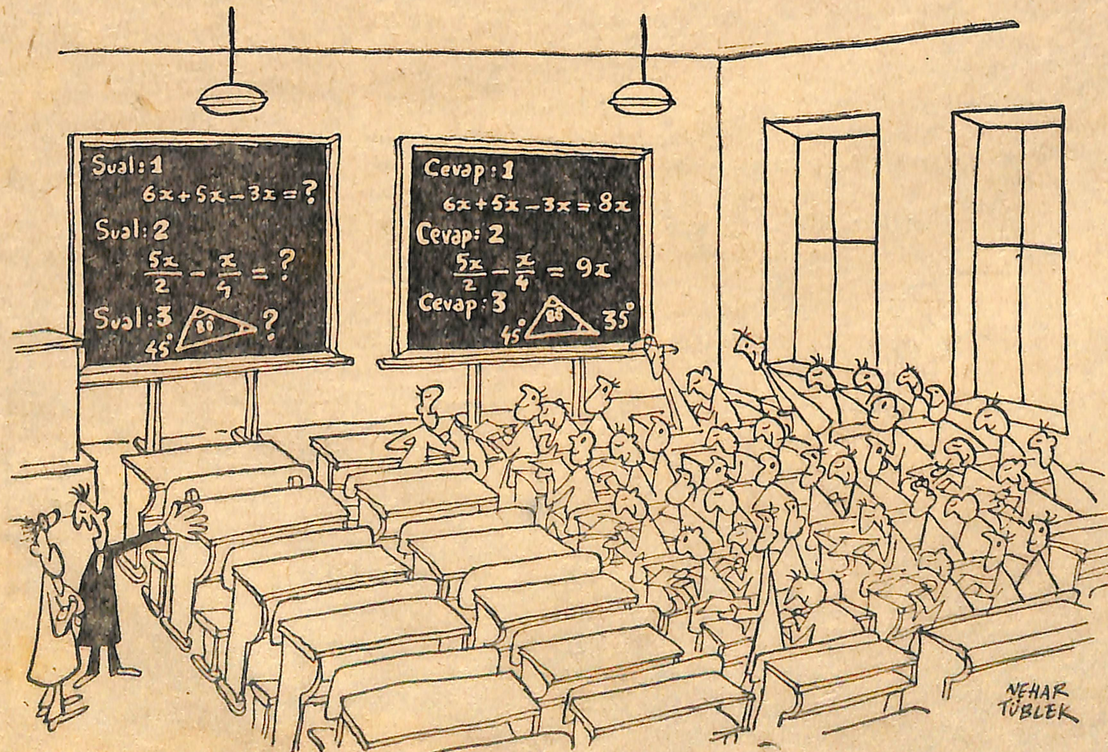
Burada gördüğünüz şu moderin yüz lümerenin günlük iş hacmine gelincek...

Gapısı olan hüsosî dairelere yevmiye 160 kişinin ihtiyacına cüvap virebilecek gapasitede olup, ayrıyeten dışarıda bulunan ayak üzeri hokkaları yevmiye 600 ilâ 800 kişiye hizmet itmekle şeref duyacaktır. Bu hisaba göre, yarattığımız şu eserin bir aylık iş hacmi 25.000 kişi, bir senelik iş hacmi 300.000 kişi ve on senelik iş hacmi de 3 milyon kişidir. Muhaliflerimize açıkça ifade ideriz ki, partimiz melmekete hizmet iderken, ancak milyonluk rakkamlar üzerinde iş görmektedir.

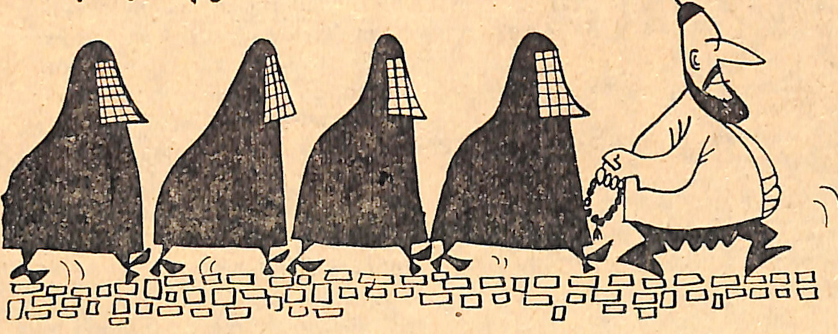
Sayın argadaşlarımız!...

Yarattığımız şu eser, böğün için sırf baylara mahsus olup, önümüzdeki sene bayanlar için de ilâve bir inşaat yapmayı ve bu ilâve inşaatı yaparken inşaatın ara yerine çelik levhalar goymayı ve böylece arayerden gözetleme olmasın deyi teminat altına almayı, sayın Belediye Başkanımız vaad ittiğinden kelli, teminat yoktur deyi bağıran muhalifler bundan utansınlar ve partimiz her daim gadın haklarına hizmet itmeyi en birinci vazife sayan partimiz, gadınların bu haklarını da

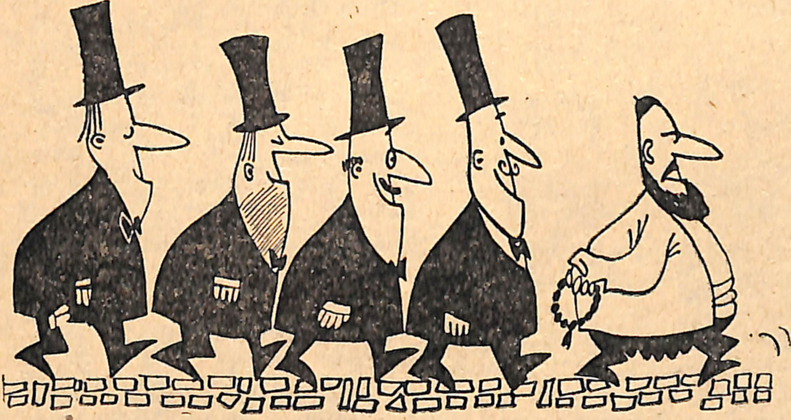
Okullarda randıman artmasına çalışılıyor... (Gazeteler)

— Zannederim ki bu sene okulumuzda randıman çok olacak..

DÜN...

BUGÜN!...

en gısa zamanda gerçekleştireceğine söz viririm.

Yarattığımız şu eserin en önemli ehemmiyetine gelincek...

Argadaşlar, gasabamızdaki yurt taşlarımızın istifadesine arzettiğimiz şu eserden istifade itmek istiyenler, hiç bir para virmiyeceklerdir. Ve bedava gullanılacaktır. Bu ciheti herkesin bilmesine arziderken, burada muhaliflerimize de, lâyık oldukları bir cüvap virmeyi en birinci vicdan borcu sayarım. Bu melmekette hayat pahalıdır diyenler, meççanî yüz lümereyi görüncek acap hiç mi utanmıyacaklardır?.. O inkârcılar diyorlar ki: «Demokrat Parti iktidara geçtikten sonra vatandaşın, ihtiyaçlarını temin itmek için çok paraya ihtiyacı vardır» diyorlar. İşte vatandaş burada gırk para bilem virmeden ihtiyacını temin idecektir. Ama onlar hâlâ, yarattığımız şu eseri de göremezler ve ne söylerlerse söylesinler, biz bu demokrâsi dâvasını mutlaka yörüteceğiz.

Şincik sayın kaymakamımızdan, en böyük istirhamım, yarattığımız şu eserin gurdelesini kesmek için şeref makasını kendilerine uzatıyorum. Bu makas, tarihî vazifesini ifa ittikten sonra, yaldızlı bir gutu içerisinde, İstanbuldaki âsârı antika müzesine gönderilecek ve o müzenin dolaplarında, Yuvacık gasabasının moderin yüz lümerelerinin gurdelesini kesen bir makas olarak, demokrâsi tarihine intikal idecektir.

Ayrıca gasabamızın en şerefli eşrafından ve partimizin üyelerinden Cafer Bey de, yüz lümerenin, gapısı bulunan hüsosî dairelerinden bir tanesini de, ilk siftah şeref gullanması olarak gullanacaktır. Sayın gaymakamımıza makası takdim iderekten, yarattığımız şu eserin, gasabamız için uğurlu olmasını bütün galbimlen temenni iderim.

Kaymakam, makası alıp kordelâya doğru yürüdüğü vakit, tören meydanı da alkıştan inliyordu.

Adnan VELİ

Kalbimin ARADIĞI Erkek

Fransız Kız Lisesi öğrencilerinden Bayan Oya Baydar bir roman yazmış. Aferin kızımıza! Demek kendisinde bu yaman gücü bulmuş!... Romanı Hürriyet gazetesi basıyor. Kızımıza bir aferin daha! Demek, yazdığı eser sahiden başarılı!...

Şimdi, Fransız Kız Lisesinin idarecileri telâşta, telâşta da değil, öfke içinde:

— Vay, bir genç kız nasıl böyle bir roman yazarmış!

İnsanın güleceği geliyor:

— Siz mi söylüyorsunuz bunu?... François Sagan'ın vatandaşları?...

Fransız Kız Lisesini biliriz: Kendileri ne yaparsa sevap, öğrenciler ne yaparsa günahtır!...

Bu mektepte, roman yazmayı bir yana bırakın, neş'e yasaktır, neş'e!...

Şimdi gazeteler soruyor: Oya Baydar takdir mi edilecek, tekdir mi?...

Ayol bunu bilmiyecek ne var: Yazdığı roman güzelse takdir edilecek, değilse tekdir!

Haaa, bu romanın konusu mu nedir?... İçinde neler mi var?... Aşk, maşk?... Efendim

Eh, pek âlâ o da olabilir. Gazetelerde yanaklarına dökülmüş saçlariyle Oya Baydar'ın resmini gördüm: Maşallah çocuk değil, yetişmiş bir kız... Şimdi, sayın sörler'in bildiği her şeyi genç kızlar değil, çocuklar bile biliyor. Arada bir fark var yalnız, bir samimiyet farkı: Onlar susar, bunlar söyler, yazar!...

Söyler dedim de aklıma geldi, anlatayım:

Gece Salamon karısiyle sevişmek istemiş:

— Rebeka!...

Rebeka, karanlıkta fısıldamış:

— Suuus!... Moiz uyumadi!

Salamon bu sefer üç yaşındaki oğluna seslenmiş:

— Moiiiz?...

— Baba...

— Haydi uyu uğlum... Bak, yarin sana şeker alacayim!

Aradan beş dakika geçmiş, içi karısını çeken Salamon bir daha seslenmiş:

— Rebeka... Yeeel!...

— Suuus!... Moiz!

Herif tekrar oğluna dönmüş:

— Moiiiz?...

Küçük, gözleri karanlıkta şıldır şıldır cevap vermiş:

— Babaaa..

— Uyusana uğlum... Bak, yarin sana çikolata alacayim!

Aradan on dakika daha geçmiş, yine aynı hasretli sesle Salamon karısını dâvet etmiş:

— Rebeka...

— Suuus!... Moiz!...

Herif, sinirleri fena halde gergin bir daha seslenmiş:

— Moiiiz?.. Uyumadin mi?

— Evet baba...

— Bak, yarin sana para vereceyim... Aydi, uyu!...

Oğlan inatçı, dayatmış:

— İstemem!...

— Duduk alacayim...

— İstemeeem!...

— Bisiklet alacayim...

— İstemeeem...

— E, sen soyle be, ne istiyorsun?...

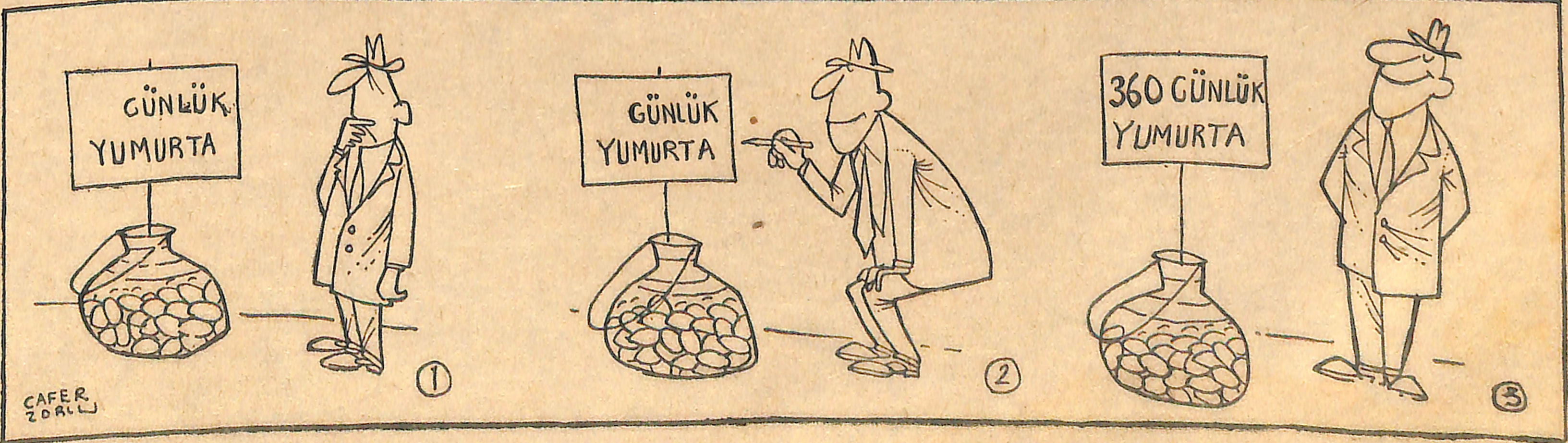
Oğlan, cevabı yapıştırmış:

— Görmek istiyoruuum!..

Yaaa, üç odalı apartımanların zamane çocukları böyle şimdi.

Pek sayın sörler!... Genç bir kız roman yazmış, ne çıkar?... Bir çokları roman yazmıyor, roman yaşıyor!...

ÇİMDİK

İttifakla KARAR Verildi...

Reis:

— Depişmeyi kesin de ruznamenin gündemini okuyem gali! dedi.

Azalar şakalaşıyorlardı. Hıkmığın Ali, iki elini bir edip Mahmudun sırtına indirdi ve:

— Kestik reyiz! dedi. Bu son!

Reis gündemi okudu:

— Bir: Kaşak mahallesinin adının deniştirilmesi... İki: Kasaba meydanındaki dut ağacının kiralanması... Üç: Kasaba dahilinde tüfekle karga vurmanın dinimize aykırı olup olmadığının tartışmalı münakaşası... Bu kadar arkadaşlar. Gündem hakkında ötmek isteyen varsa, lütfen çalkalamadan geli geliversin len!

— ....

— Yok mu?

— ....

— Başlıyoz öyleysem... Kasabamızın yüz kırk altı nufuslu Kaşak mahallesi...

Kınalı Hasan, elini kaldırdı:

— Nirden yüz kırk altı nüfus oluyo?

Azalar, Hasanı destekledi:

— Nirden oluyo ya?. Bo! kesеden at dur!

— Yoksam karıları da nüfustan mı sayıyonuz? Hey gidi hey!

Reis mahçup mahçup:

— Karılarla birlikte yüz kırk altı! dedi. Mahalle muhtarı öyle hesaplamış zaar.

Bir âza:

— O muhtar ayısı, hangi kanuna dayanaraktan karıları nüfusa katıyo! dedi. İdam itmeli o deyyusu! Kendini ne sanıyo?

Bir diğer âza:

— Ülen sayın reyiz, nufusun yarısını düş de oku! diye söylendi...

Teklif oya konuldu. Reis devam etti:

— Kasabamızın yetmiş üç nüfuslu Kaşak mahallesi sâkinleri...

Koçkoç Resûl, yerinden fırladı:

— O mahallede sâkin bi adam yoktur bi keret! Onu da deniştir pek sayın reyiz kahpesi.

Teklif oya konulup kabul edildikten sonro reis okumaya başladı:

— Kasabamızın yetmiş üç nüfuslu Kaşak mahallesi yezitleri, «mahallemize başka bi ad takılmasını sonsuz saygılarımızla cilâ ideriz» diyorlar. Kaşak adı ağza bi tuhaf geliyormuş. Deniştirelim mi?

Eller kalktı. Değiştireceklerdi. Reis sordu:

— Ni koyalım len muhderem âzalar?

Hıkmığın Ali, söz aldı:

— Başak koyalım diyom. Yine siz bilin.

Reis:

— Adamlar, zaten şaklı maklı şeyden kurtulmak istiyorlar. dedi.

Kene Muharrem ayağa kalktı:

— Len arkadaşlar! Ben de diyom ki, mahalleye reyizin adını koyalım.

Sevincini saklamaya çalışan reis:

— Olur mu öyle şey! dedi.

Kene Muharrem diretti:

— Olma mı len? Gül gibi olur.

Azaların yarısı razı oldu, yarısı karşı durdu. Razı olmayanlar:

— Yaşayan adamın ismi konmaz! diyorlardı. Bu hösusta kanun var!

Ötekiler aşağı kalır mı?

— Hangi kanun len? Söylen bakalım, hangi kanun?

— Biz kanunu bilsek, avokat olurduk, iki buçuk kâatlık hakkı huzur ilen sürtmezdik buralarda.

Koçkoç Resûl:

— İsim misim denişmez! diye kalktı. Bötçede levha parası var mı? Nireye deniştiriyonuz? Levha parası, levha!

Reis:

— Levhayı kendileri takacak! dedi. Ben muhtarla konuştum. İş, isimde!

Muharrem, arkadaşlarını süzdü. Destek bekliyordu:

— Senin ismini koyduk gitti! Zoru mu var?

— Var! dedi Kınalı.

— Reyiz, şu işi reye koysana bi!

Oylar, tam ortadan bölündü. Olur diyenlerin sayısı da sekizdi, olmaz diyenlerin sayısı da... Reis, vazifesi icabı oy vermemişti. Muharrem, onun da oya katılmasını, fikrini belirtmesini istedi. Muharremin isteği oya konuldu. Ekseriyetle kabul edilmişti İsim meselesi yeniden oya konulduğunda reisin çekimser kaldığı görüldü. Muharrem köpürdü:

— Ülen mankafa! Biz senin için uğraşıyoz, sen hâlâ tavşan pisliği gibi ne o tarafa, ne bu tarafa bulaşıyon.

Reis, kendisini korumaktan âciz değildi:

— Ülen Muharrem! Sen, bu iş olsun diye benim göynümün nasıl yandığını biliyon mu? Yooo! Konuşuyon işte... Her şeyin bi usûlü var. Eşek yüklemenin bilem bi usûlü var. Ben göynümden geçeni bildirdikten kelli kıymatı mı kalır? Sen anlamalısın... Onun için demiyom. Gine de demem.

Şamarlak Mehmet, bir çıkış yaptı:

— Göynündeki yangını sönder! Biz, yaşayan adamın ismini koymayız. Boşuna heveslenip uçma.

Tıngız Ömer, Şamarlağın ensesine bindi:

— Kemal Paşanın heykelini bilem diktiler yaşarken.

Burun buruna geldiler. Şamarlak ondan fazla bağırdı:

— O Kemal Paşa!..

— O Kemal Paşaysa, bu da reyiz paşa!.. Var mı diyeceğin?.. Kaymakamın aylesinin başını örttürmek için nikadan kıvrandınız kıvrandınız da gine örttüremediniz. Reis bi lâflan örttürdü

Kınalı Hasan, ağzını yaya yaya konuştu:

— Örttürdü de ni oldu? Daha bu zabah pencerede başı açık oturuyodu.

Kene Muharrem fırladı:

— Biz adamın evine karışmayız! İster açık baş oturur, ister kızılbaş!

Hasan kararı verdi:

— Sen, bana lâf çarpıyon ama, bi gün beyninin ortasına kurşunu yiyince kızılbaş kimnuş görürsün... Düne kadan küfrediyodtn. Ni çabuk eyi oldun reyizle?

Reis, Hasanın doğru söyleyip söylemediğini anlamak için Muharreme baktı. Muharremin yüzüne kan hücum etmişti:

— Yalandırıyo reyiz! Bakma bu fitneye!

Reis, sabit gözlerle:

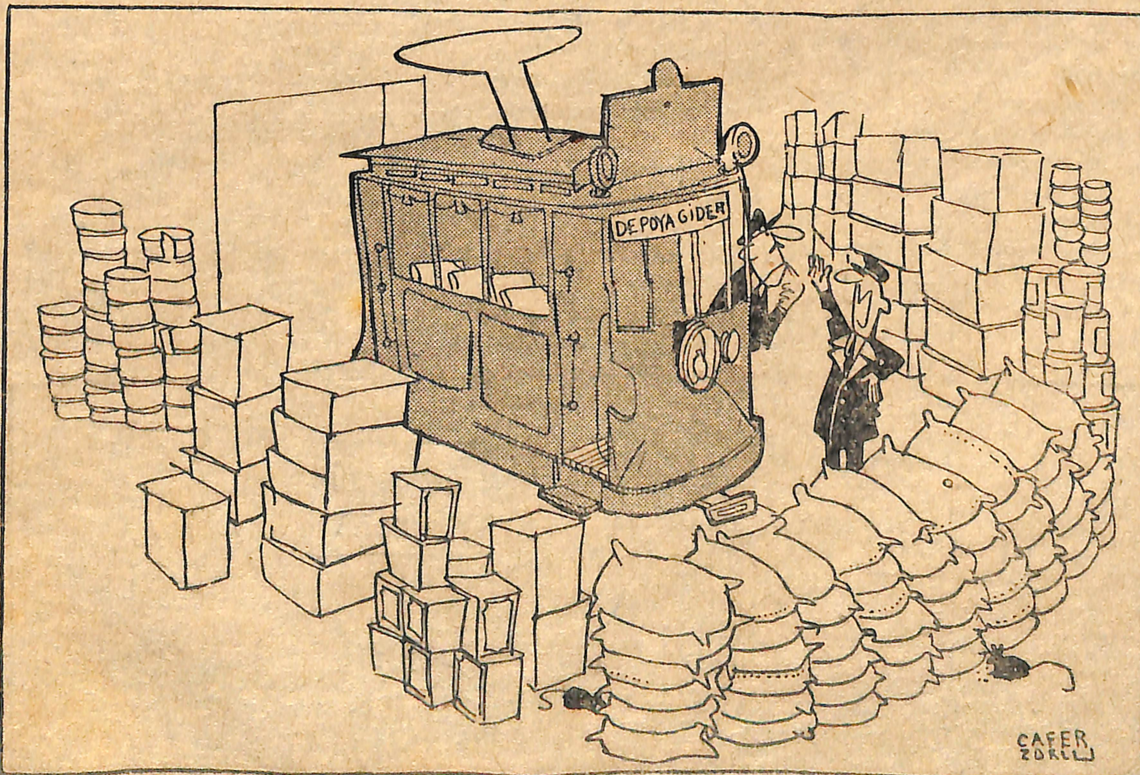
— Belli! dedi. Yalandırdığı belli!..

Sonra silkindi:

— Şu işi bitirelim de ötekilere sıra gelsin! Beni çiftliğe gine geciktireceğiniz.

Kene Muharrem, ortaya atlayıp ellerini beline dayadı:

— Ivırma kıvırma yok! Reyizin adını verecez.

— Vay canına, yanlışlıkla istifçinin deposuna girmişiz!..

Hasta — Aa... O da soyunuyor!...

Kınalı da ortaya çıktı:

— Vermecez be!..

— Hasan, sonra fena olur

— Ni olursa olsun! Yaşayan adamın adını koyamayız. Ölsün hele bi!

— Hasaaaan!

Hasan da ellerini beline dayadı:

— Hasan Hasan deyip durma len! Ni yapacaksan yap!

Muharremin gözleri büzüldü:

— Hasan diyom sana!..

— Ben de Marrem diyom sana!

Bir adım attı:

— Reyizin adını koyacaz diyom Hasan!

Sağ elini arkaya doğru götüren Hasan:

— Koymecez diyom ben de.

Muharrem, tabancasını çekip kurşunların altısını da reise boşalttı. Hasanın eli arkada kalmıştı. Reis, o saniye öldü.

Muharrem sordu:

— Koycez mi Hasan?

— Koycez Marrem. Gali yaşamıyo.

İttifakla karar verildi.

Yalçın KAYA

※

İsabet:

İçki aleyhinde verilen bir konferansta mevzudan pek hoşlanmıyan bir dinleyici itiraz etti:

— İçki hiçde o kadar fena bir şey değildir meselâ su, içkiden çok fazla insan öldürmüştür...

Konferansçı:

— Nasıl olur dedi; bu iddianızı ne ile isbat edebilirsiniz?

Dinleyici cevap verdi:

— Meselâ, Nuh tufanı ile!..

Niçin asmışlar!

— Bu resmi, buraya niçin asmışlar acaba?

— Ressamı bulamamışlar her halde!..

Puan

İmtihan heyeti reisi, yeni öğretmenlerden birine öfkeyle çıkıştı:

— Bu talebenin kâğıdına nasıl olur da 100 üzerinden 101 verirsiniz? En yüksek numaranın 100 olduğunu bilmiyor musunuz?

— Biliyorum efendim! Ama bu talebe sormadığımız bir suale de cevap verdi!

Kusur!

Leylâ nişanlısına sordu:

— Sigara içer misin sevgilim?

— Hiç içmem.

— İçkiden hoşlanır mısın?

— Yalnız su içerim...

— Kadınlara kur yapar mısın?

— Hayır, asla...

— Peki, hiç kusurun yok mu?

— Hemen hemen yok. Yalnız aldatmak hoşuma gider.

SUYA ÇİZGİ

YAŞAR ÖZEN

Demek seviyorsunuz

Meclisteki D. P. çoğunluğu Avrupa konseyine gidecek hey'ete, C. H. P. sinin gösterdiği iki adayı değil de, kendilerinin C. H. P. içinden beğendikleri iki milletvekilini seçmişler... Seçim sonucuna itiraz eden bu iki muhalif milletvekiline, bazı D. P. liler:

— Eeee ne yapalım, sizi çok seviyoruz, demişler.

Geçenlerde de bir D. P. ocak kongresinde, bazı hatipler, Türk basınından bahsederlerken:

— Onlar, bizim canımız, ciğerimiz diye konuşmuşlar.

Biz onların muhalefeti de, basını da nasıl sevdiklerini iyi biliriz.

«Misafir gittiği evin sahibiyle tavla oynayan şansı olmadığı için de her zar atışta sövüp sayan adam, oyunu kaybeder. Bir parti daha oynamak ister. Ev sahibi şart koşar.

— Zarlara küfrettiğin an; oyunu bırakırım, der ve oyun başlar. Ne çare ki misafirin şansı gene yoktur, zarlar gene aksi gelmektedir. Söz verdiği için küfür de edemiyor. Ne yapsın; zarları sallayıp sallayıp atar ve peşinden:

— Hay canını sevdiğimin zarı, anlarsın yaaa... der.

Tekrar sallayıp atar, peşinden:

— Hay gözünü sevdiğimin zarı, anlarsın yaaaa... der.

Sıcağa kar

Ankarada, gazetelerin yazdığına göre, kuzu sıkıntısı baş göstermiş.

Elbet öyle olacaktı. Zira bütün kurtlar orada... Kurdun bol olduğu yerde kuzu ne arasın. Şayet bütün bunlara rağmen hâlâ kuzulara rastlıyorsanız, aldanmayınız. Onlar kuzunun sadece postuna bürünmüşlerdir.

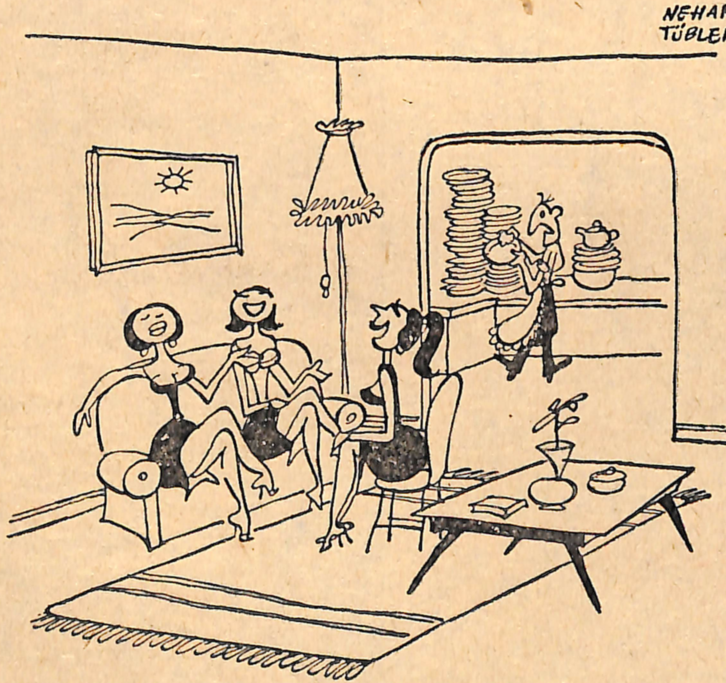
Fark

50 - 60 dilsizi dün bir arada gördük. Birbirlerinin yüzlerine bakıyorlar, elleriyle işaretleşip, sessizce anlaşıyorlardı...

Dilsizlerle, bizim muhalefet arasında bir fark var...

Birinciler, görüyorlar, duymadıkları için konuşamıyorlar. İkinciler, hem görüyorlar, hem duyuyorlar, fakat konuşamıyorlar.

ANNELER GÜNÜ KUTLANACAK -GAZETELER-

Açıkgöz

— Peki, sinemaya biletsiz nasıl giriyorsun?..

Hasan Beleş gülerek cevap verdi:

— Arka arka yürüyorum. Beni çıkıyor sanıyorlar!..

İsim...

— Dün gece Meloş'lara gittim şekerim. Coco, Nebo, Fofo ve Erol da oradalardı...

Erol da kim?...

— Nebo'nun köpeği canım...

Yara

Berber müşteriye sordu:

— Sizi daha önce traş etmiş miydim acaba?..

Müşteri yanağını göstererek:

— Hayır, dedi. Bu yarayı başka bir berberde aldım!..

Elemine

Nikâh salonunda yaşlı adam, genç ve şık bir davetliye sordu:

— Damat bey siz misiniz?..

Genç adam gülümsedi:

— Hayır beyefendi; ben, çok şükür dömifinallerde elemine oldum!..

İyi olmuş

Bir köyde film çevirmekte olan artistlere halk hücum ederek dövmüş.

Dövenlerin elleri dert görmesin. Filmciliğimizin islahı için başka çare kalmadı!..

Şikâyet

Mahkemede:

— Kocamdan şikâyetçiyim hâkim bey!.. Kendisini her dövüşümde bana küfür ediyor!..

KAHRAM

Ne zamandan beridir hep düşünüp dururum: Acaba ne yapsam, ne etsem de eş dost arasında şöyle tehlikesiz mehlikesiz, ucuz tarafından bir kahraman rolü becersem... Ve şu gökkubbenin altında benim de ehemmiyetli bir adam olduğum belli olsa.

Geçen gün, akşam üzeri saat tam dörtte, odamdaydım. Yan taraftaki geniş misafir odamız, genç kızlarla ve saygı değer misafirlerimizle doluydu. Ben koltuğuma oturmuşum. Masanın üzerinde mini mini bir tel kafes: Fare kapanı. İçinde de cin gibi bir fındık faresi. Göz gözeyiz. O halini düşünüyor, ben halimi düşünüyorum... Derken efendim, çocukluk arkadaşım, şu bizim Tosun damlayıp geldi. Kendisi hoş çocuktur Davul görür oynar, mihrap görür ağlar. Aynı zamanda da okumadan âlim, yazmadan da kâtip ha... Ne derdin varsa söyle, şip şak çaresini bulsun. Bizim kahramanlık derdini de çıtlatmışım kendisine.

Yanıma geldi, bir bana bir de fareye baktı:

— Yahu ne duruyorsun? Göstersene kendini...

— Ne yapalım, fındıkla güreşelim mi yani?

— Hayır efendim, bak, şimdi şu misafir odasından gelen kahkahaları dinle hele...

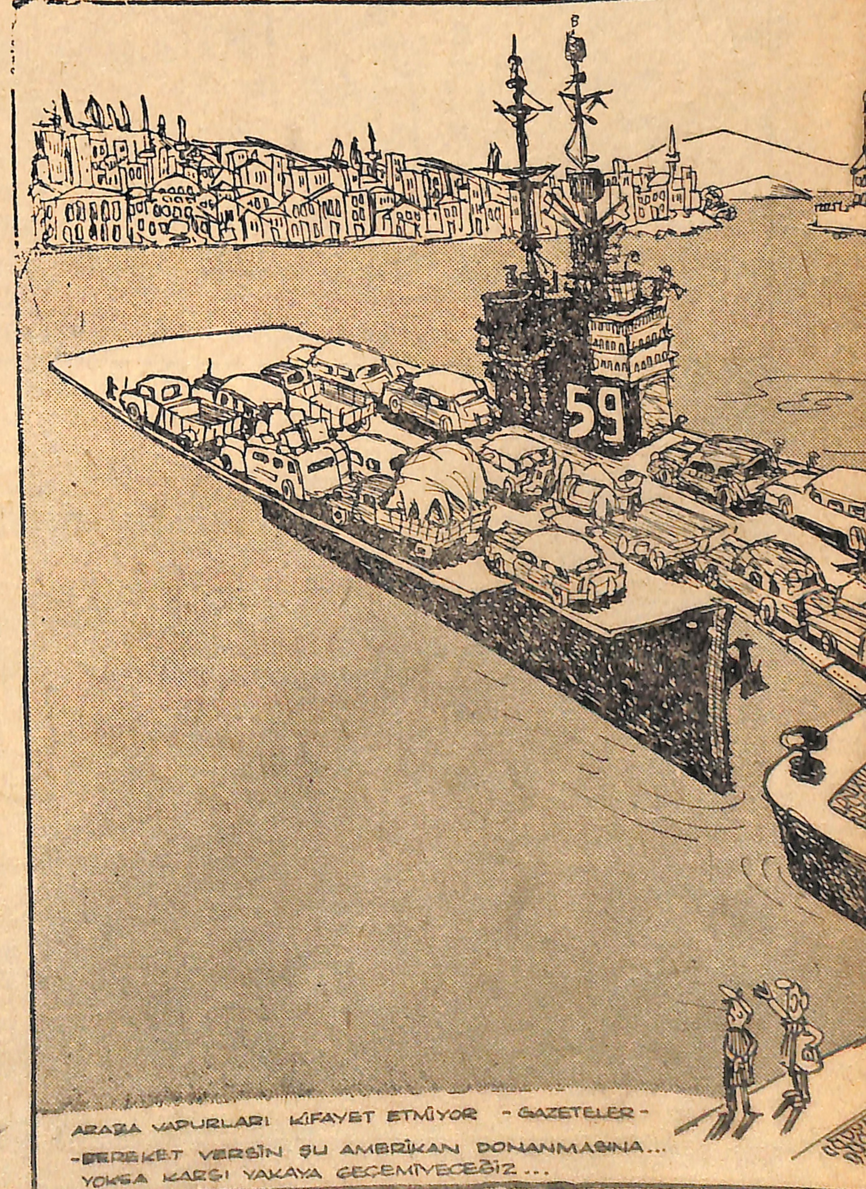
— Dinledik, ne olacak?

— Şu kafesi alırsın eline. Usulca aralarsın kapıyı. Fındığı salıver içeri... Bir çığlık, bir patırtı bir gürültü... Derken, hemen dalarsın odaya. Saldırırsın fareye. Tabiî herkes senin kanatların altına sığınacak...

— Aferin be kardeşim, hay aklınla yaşa, e mi?...

Akıllı köprü arayıncaya dek, deli suyu geçermiş Meselenin girdisini çıktısını hiç düşünmeden kaptığım gibi kafesi seğirttim kapıya. Usulca araladım. İçeri bir göz attım. Oh!... Misafirler kendi âleminde. Kimse vaziyetin farkında değil. Usulca açtım kapanın ağzını. Fındık dışarı çıktı. Geri kaçmasın diye iki ayağımla arka tarafını kesmişim. Uzattı kafasını aralıktan içeri. Bir sağa baktı, bir sola baktı...

İçerdeki kızlardan biri şen bir kahkaha attı:

Kah kah kah kah kah!...

Eğilip baktım: Vay cingöz fındık! Kızın sesinden mi ürktü nedir? Gerisin geri dönüverdi: Haydi fırt paçamdan içeri... Başladı güney bölgemde turistik gezintiye... Fır dönüyor!...

Uyyyy!... Amanın bittim, billâhi bittim... Paldır küldür yuvarlanmışım içeri!

E artık seyreyleyin gümbürtüyü! Bir taraftan pantalon kemerine saldırıyorum, bir taraftan da yerlere yatıp havayı tekmeliyorum... Suratım pazar yerine dönmüş, gırtlağımdan acayip sesler çıkıyor... Pabucumun tekiyle çorabım da fırladı mı ayağımdan. Kadınlar başıma üşüşmüş beni zaptetmiye çalışıyorlar...

Hınzır hayvan gömleğimin yan tarafından, hiç kimseye görünmeden yine fırt dedi kaçtı. Oh!... Dünya varmış. Hemen pabucumu, çorabımı topladım. Saç baş darmaduman bir kaçış kaçtım!..

Sen söyle be kardeşim, ben şimdi nerelere gideyim, hangi fare deliğine saklanayım?...

A. B. C.

Nasıl olur!

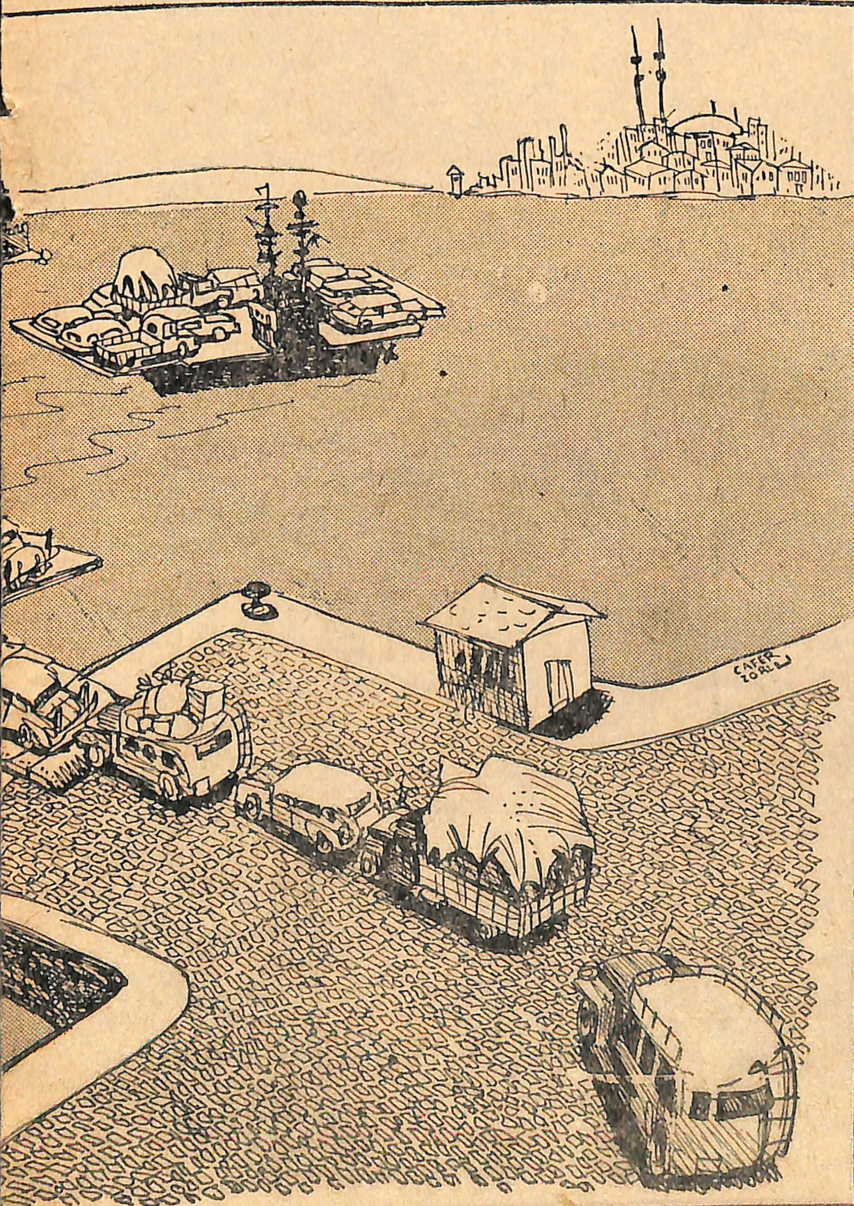
Eskidenberi arkadaştılar; Erol onun böyle pejmürde ve süflî gezmesine dayanamıyordu. Bir gün dedi ki:

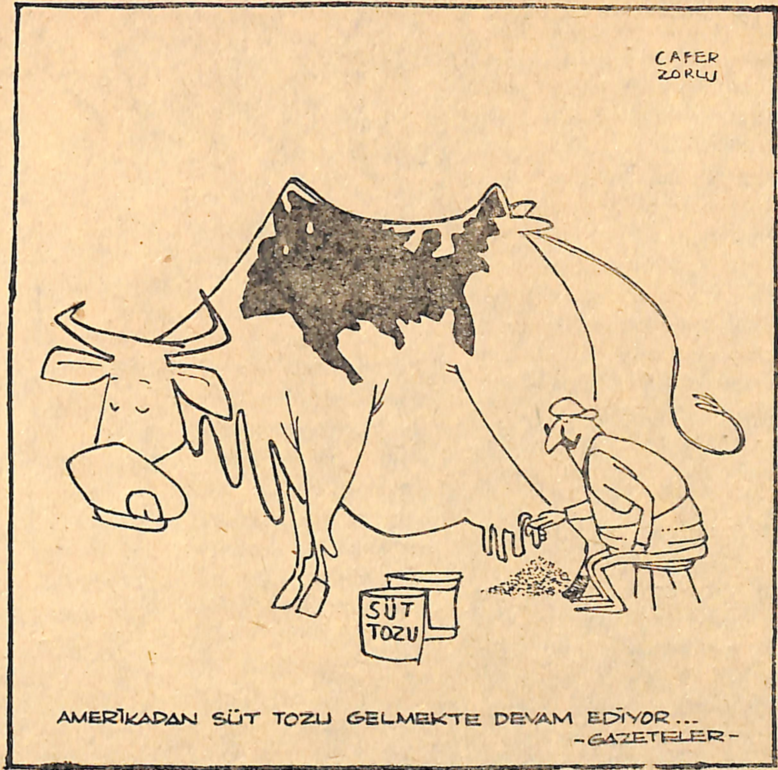
— Naci, nasıl oluyor da bu kılıkta geziyorsun? Dilenciden farkın yok!

— Ne münasebet!

— Elbette! Sen farkında değilsin ama herkes seni bu kılıksızlığından dolayı ayıplıyor. Vaziyetin müsait olmasa hadi neyse! Hem senin baban şehrin en şık gezen adamı idi, elbiselerini en pahalı kumaştan en iyi terzilerde diktirirdi...

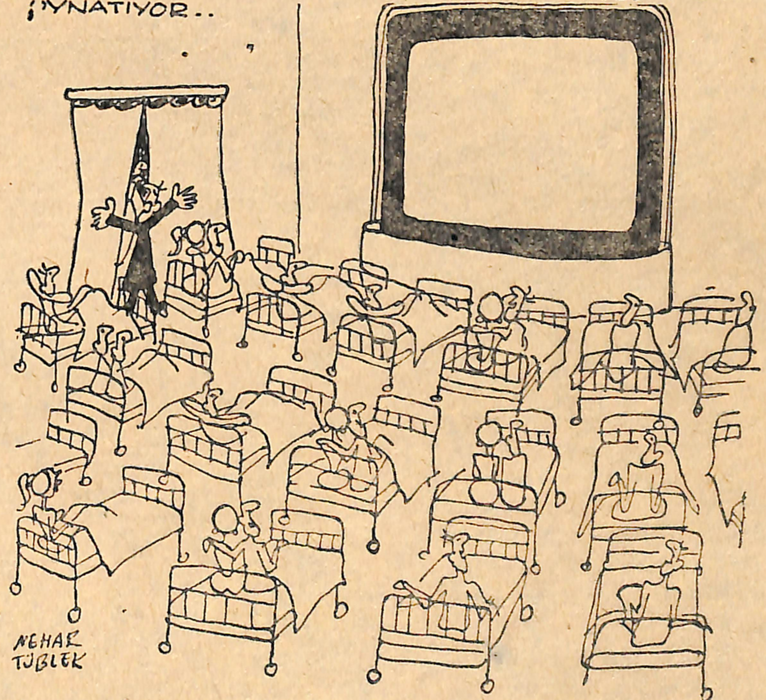
— Ben de onun için ne münasebet diyorum ya... Giydiklerim hep babamın elbiseleri!...

AMERİKADAN SÜT TOZU GELMEKTE DEVAM EDİYOR... -GAZETELER-

KONYADA BİR SİNEMA REKABET YÜZÜNDEN YEDİ FİLM OYNATIYOR..

-TAMAM BAYLAR, SİNEMAMIZ KOMPLE...

Korkarım

Günlerden cuma. İki kişi konuşuyorlardı:

— Yahu, gel bu cuma namazını Eyüpte kılalım...

— Vazgeç kardeşim, dini politikaya karıştırmıyalım!..

Hava raporu

Meteoroloji mütehassısı asistanına:

— Bugünkü raporda katî olarak yağmur yağacağını bildirin dedi.

Asistanı biraz tereddüt ederek sordu:

— Emin misiniz, muhakkak yağmur yağacağından...?

— Elbette eminim. Bir kere şemsiyemi kaybettim, sonra bugün gidip golf oynıyacağım, ayrıca karım da öğleden sonra bir açık hava partisi tertip etmişti!..

Ziyafet

Hasan Lüpsever arkadaşına rastladı. Biraz konuştuktan sonra sordu:

— Aliciğim bu akşam birlikte yemek yiyelim mi?...

— Memnuniyetle Hasancığım...

— Öyleyse çabuk karına telefon et. Sofraya bana da bir tabak koysun!...

Pardon!

Telefonda:

— Alo, Selim?.. Bu akşam sana geleceğim.

— Peki Haluk, bekliyorum...

— Yahu! Ben Haluk değilim...

— Ziyanı yok... Ben de Selim değilim!

Islık

BÜLENT ORAN

Namus kuralları üzerinde pratik bilgileri olan bir baba, kızcağızının hazinesini korumak amacıyla, hükümet kuvvetleri yerine evinin kömürlüğüne baş vurmayı düşünürdü hep.

Düşüne düşüne, günün birinde, kömürlükten seçeceği orta büyüklükte bir odunun, bir sürü polis ile bir kitap dolusu ahlâk atmasyonndan daha etkili olacağı kanısına vardı. Bu varıştan sonra da, odunu, cumbalarının altında ıslıkla, «Ne olurdu sen benim olsaydın» tangosunu çalan delikanlının tepesine fırlattı.

Raslantı bu ya, o delikanlı da bendim.

Hiç bir özellik taşımayan, üstelik de kültür düzeyi benimkinden kat kat düşük bir meşe odununun, bana, zamparalığın kötülükleri kanusunda verdiği ders hiç de tatlı olmadı. Zaten, oldum bittim, dersin hiç bir türünden hoşlanmayan bir adam için, en aşağı, tarih, jeoloji yahut cebir tatsızlığında olan bu ders sonunda, önce kayınpeder adayıma okkalı bir küfür savurdum.

Sonra da, tepeme yerleşerek boyumu birdenbire üç santim kadar uzatan sevimli şişkinlik, mide bulantısı, bir de dengemdeki sarhoşluğu andıran bozukluk yüzünden «şöyle, sırt üstü uzanayım azıcık», diye geçirdim aklımdan.

Zaten aklımdan başka şey geçirmeğe imkân yoktu. En babayiğidinden bile olsa, aynı durumu yaşayıp da ayakta kalabilecek bir insan düşünülemezdi. Sivilceli bir kızın askeri eğitim görmüş babası ile o kızı kafeslemeği hesaplayan biryantinli delikanlı arasındaki elçiliği bir odun yapar, üstelik, baba da çapkından üç kat yukarıda bulunursa, o üç kattan apar topar inecek bir oduna kimse karşı koyamazdı.

Koyamasındı. Ziyanı yoktu. Ziyanı yoktu ama, tepemdeki şişi de hesaba alırsak, uzanabilmem için arkamdan en aşağı 188 santimlik boş yer bulunması gerekiyordu. Halbuki ben, askeri eğitim görmüş babaların, kızlarının namuslarını korumak yolunda, güdümlü savaş araçlarından faydalandıklarını bilmediğimden, «Ne olurdu sen benim olsaydın» tangosunu, havuzun 30 santim kadar önünde çalmak enayiliğini göstermiştim.

Bu yersiz müzisyenliğin sonu da ister istemez havuzda bir duş yapmamla bitmişti.

Havuz...

Yok, yok... İyice anlaşılsın diye, buraya kadar öykümüzün bir özetini çıkaralım.

OLAYIN KAHRAMANLARI

1 — Ben: Hukukta okuyorum yalanıyla evdekilerden para sızdıran bir genç... Yaş, yirmi iki... Sıska. Ceketlerinin omuzları pamuk, cepleri açık resimlerle dolu. Aşık... Şiire, papaz kaçtıya ve kalın bacaklı kızlara meraklı. Amacı, ergenlikli Ruzaneyi Milli sinemasının locasına atmak.

2 — Ruzane: Baua, muameleci Salih'in kızıyla, yaprakları arasından «Beni alacak mısın?» sözleri ile kır çiçekleri dökülen vanilya kokulu pembe mektupları yollayan yavru... Kendi deyimi ile, «Mühit» lerine gelindiği zaman gö. rülmekten korktuğu halde, gece yarısından sonraları beni evlerinin mutfağına alacak kadar cesur... Ateşli... Sıcak... cabadan da su gibi aptal.

3 — Baba: Baba işte canım... Bütün ötekiler gibi bir şey...

OLAYIN GEÇTİĞİ ZAMAN

Dul kadınların yataklarında fazla dönmeğe başladıkları bir ilkbahar gecesi. Şarkılarda, gönül yaylarımızın gevşediği söylenen nisan yahut mayıs aylarından biri... Saat 24...

OLAYIN GEÇTİĞİ YER

Üç katlı, tahtaları çürümüş bir ev... Aslanağzı, horozibiği gece sefası, sardunya çiçekleri ile onları kem nazarlarla kuşlardan koruyan yumurta kabukları dolu bir bahçe... Bahçenin ortasında da bir havuz... Gündüzleri, çocukların Barbaros Hayrettin Paşanın ününü yaşattıkları, yatsıdan sonraları da babanın, domates, beyaz peyniri, küfürlerleri ve rakısıyla keyif çattığı pis su birikintisi.

OLAYIN AMACI:

a — Oğlan yönünden: Sinema locasında... Falan, filân...

b — Kız yönünden; Koca avlamak, yahut, en kötü şansla, üzerinde Eyfel kulesinin resmi ile yabancı illerin isimleri bulunan bir eşarp kopartmak.

c — Baba yönünden: Rüyasında baldızı Resmiyeyi mıncıklarken gürültü ile, hele alafıranga notalar taşıyan sivri bir ıslıkla uyandırılmak.

OLAYIN ÖZÜ :

Babanın savurduğu güdümlü odunla kendinden geçen gencin havuza yuvarlanması...

Şimdi öykümüze devam edebiliriz artık.

Havuzu boylar boylamaz, uzun uzadıya baygınlık numaralarının sökmiyeceğini kestirerek, kendi kendime:

— Ayağını denk al babalık, diye mırıldandım.

Babalık yerine avanak diye mırıldanabilirim. Orasını pek hatırlıyamıyorum.

Evet:

— Ayağını denk al, yoksa boğulduğunun resmidir, dedim

İnsan arık suda boğulsa bir dereceye kadar yolu vardı. Temiz bir gölde, romantik bir çevre içerisinde su yutmak işten bile değildi. Hele kıyıları çam ağaçlariyle de süslü olursa, şöyle hatırı sayılır büyüklükteki bir gölün tüm suyunu zevkle midesine yollayabilirdi insan. Fakat kafasına odun yemek değil ya, orman yıkılsa gene de havuzdan bir yudum su yutmak istenmezdi.

Bu düşünce ile, mahalle yumurcaklarının ayaklarını yıkadıkları, sıra düştükçe de kendi sularından ekledikleri bir havuzda boğulmamağa karar verdim. Allahtan, kitaplığımın gözlerini, daktilo kızların ayartılmalarını anlatan edebî romanlardan çok, Lekecilik, Japon Güreşi, Cinsiyette 5000 Sual türünden kitaplar doldururdu. Bunlar arasında da OTUZ DERSTE YÜZMEK adlı bir kitap vardı. İşin kötüsü, daha dördüncü derse bile gelmeden okumak için alınıştı bir arkadaş.

— Aman, demişti, bu bizim gemilere pek güven olmuyor. Paçasını kurtaran kaptan. Şunu ver de ihtiyaten bir yüzme öğreneyim. Hayatımı kurtarmış olursun.

Hayat kurtarmak güzel bir şeydi. Kahramanlara yaraşır bir şey. Vermemezlik bir çeşit cinayet gibi görünmüştü bana, ve:

— Al, demiştim. Temiz oku ama. Sakın buruşturma yapraklarını.

— Merak etme cevabını vermişti.

Sözünde durmamış sayılmazdı. Kitabı buruşturmamıştı. Daha doğrusu okuyup kirletmektense kitabı okutmanın daha faydalı olacağı düşüncesi ile onu Sahaflarda satmıştı.

Satılmış bir yüzme kitabından da ancak su yutması öğrenilirdi.

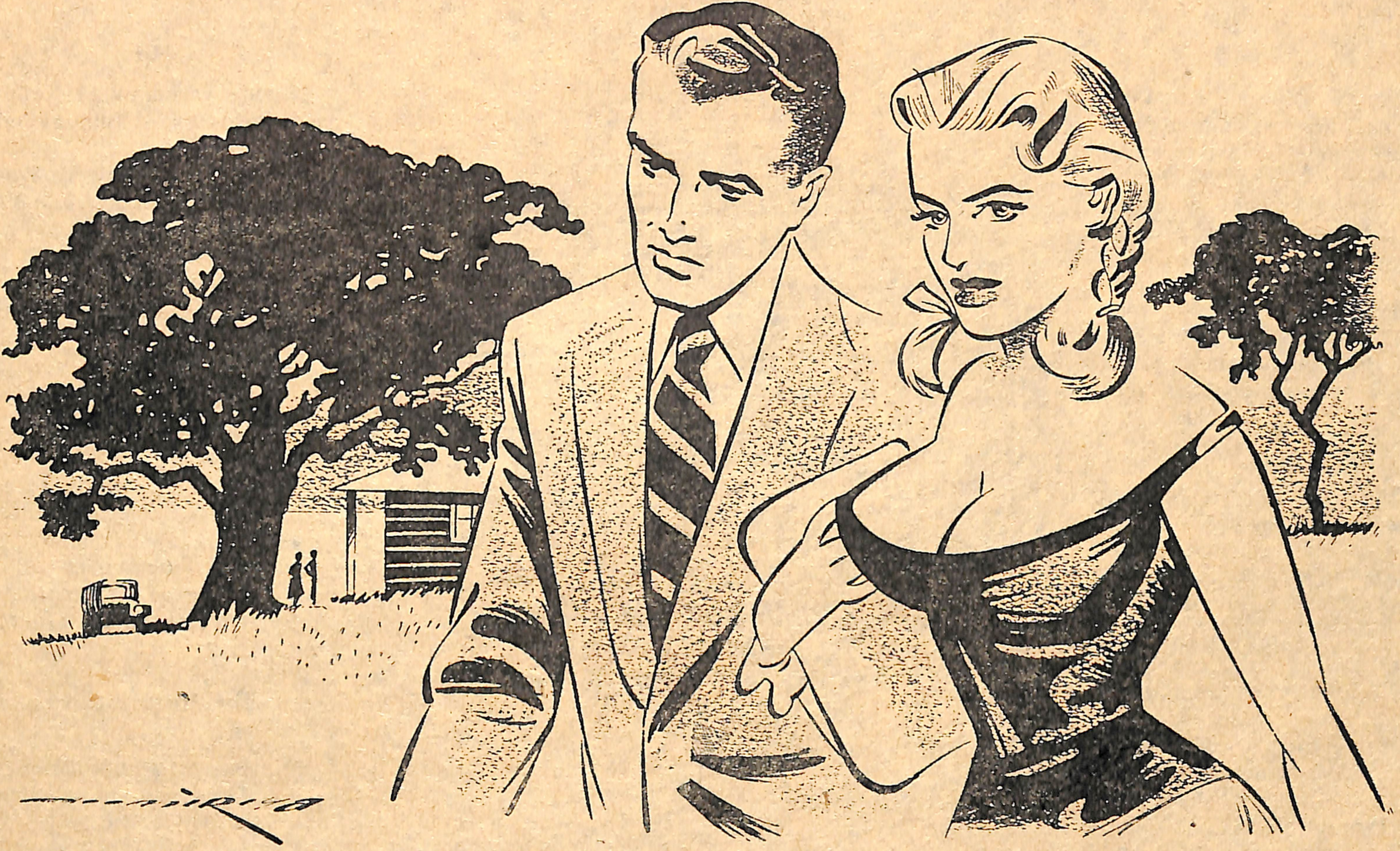
Ben de minder üzerinde edindiğim dört derslik denemeye dayanarak, hatırı sayılır kulaçlar at-

Denizyollarında taksitle seyahat edilecek... (Gazeteler)

— Ne kızıyorsun bayım... İlk taksit buraya kadar!...

Yazlık ev kiraları ateş pahası... (Gazeteler)

— Sayfiyeye gitmekten vazgeç sevgilim... Avrupaya gidelim.

mağa başlamıştım. Yüzme alanındaki bütün geçmişi yastıkları ve şilteyi ezmekten öteye geçmeyen bir insandan Tarzan gibi yüzmebeklenemezdi tabiî.. Biliyordum bunu... Bildiğim halde de gene çırpınmaktan geri kalmıyordum.

Bir ara, nasıl oldu farkında değilim, karayı buldum.. Bulur bulmaz da yapıştım. Yapıştığım yer ne yazık ki kıyı değil adaydı. Fıskıyenin göbeği. Oradan kenara kadar gitmek dört dersle yenecek halt değildi.

Gürültüyü duyan konu komşu da benim gibi önemli bir adamın yaptığı su sporları gösterisini kaçırmamak için pijama, gecelik, hatta don gömlekle koşuşmuşlardı.

Baba:

Vaktiyle bir zamparayı da bostan kuyusuna düşürmüştüm, diye açıklamalarda bulunuyordu.

Biri:

— Hükûmet yol verse, en iyisi bunları kör testere ile doğramaktır, dedi.

Evin oğlu sordu:

— Sularla beraber kırmızı balıkları da yutmuş olmasın?

Ruzane:

— İyi oldu, diye konuşuyordu. Hep takılırdı zaten. Bir ıslatmak lâzımdı. Oh olsun.

Artık dayanamayıp:

— Ulan Allahsız, diye bağırdım. O lâvantalı pembe mektupları baban mı yolladı bana? Al beni diye yalvaran kimdi?

— Ah, kuru iftiradan sakla beni Yârabbim. Seni, tramvayda, sıkıştırıyorsun diye biletçiye şikâyet etmedim mi?

— Lâf... Ne şikâyeti?... Yakın olalım birbirimize diye en kalabalık tramvayı baban mı bekletiyordu?

Baba:

— Ulan meyhane istakozu, diye kükredi. İkide bir baban baban diye beni karıştırıp durma. Vallahi bir gelirim yanına...

— Gel, dedim. Bana çatacağına, sor bakalım kızına, biletçiye mi şikâyet etmiş, yoksa mutfağa mı almış beni.

Ana:

— Turşu kavanozunu sen mi kırdındı? diye bağırdı.

— Hanım, bırak şimdi turşu kavanozunu.

— Bırak olur mu? Şimdi öyle kavanozlar nerde?

Komşulardan biri:

— Boş yere gevezelik edeceğiniz yerde şu fıskiyeyi açsanız ya, diye parlak bir akıl verdi.

— Katiller, diye bağırdım. İnsanı burada zatürriyeye yakalatıp gebertecek misiniz?

Hep bir ağızdan bağırdılar:

— Geber.

— Ömrüm boyunca burada mı kalacağım yâni?

— Kızın namusunu temizlemezsen evet.

— Kirletmedim ki ben kızın namusunu.

— Burası müslüman mahallesi... Burda salyangoz satılmaz. Bu ranın kızlarını lekelemek için ıslık bile fazla gelir.

— Peki, ne yapalım?

— Al kızı.

— Beni buradan kurtarın da kimi olursa olsun almağa razıyım. Mahallenizde ne kadar lekeli kız varsa hepsini yamayın bana isterseniz.

Bu söz üzerine bir kalas uzatılar. Karaya ayak basar basmaz da titremem geçti.

Öte yanda, bütün babalar, «Benim kızı lekeledi, yok, beninkine de göz kırpmıştı» yollu bir tartışmaya daldılar. Hiçbiri de yağlı kısmeti kaçırmak istemiyordu.

Onların çekişmelerinden faydalanarak savuştum oradan. Köşeyi dönerken, Ruzanenin babası, hâlâ:

— Avı ben yakaladım. Kimseye zırnık koklatmam, diye bağırıyordu.

Ayakkabımın teki havuzda kalmıştı. Ama aldırmadım. Tümüm birden kalmaktansa tek pabuçla dolaşmak daha iyiydi.

Bir daha, havuz yanında ıslık çalmamağa karar vererek oradan uzaklaştım.

Bülent ORAN

TAŞ DEVRİ

Şakacıklar

Ümit yok!..

Milyoner Ahmet Altınküp hastalanır. Karısı ve çocukları mirasa konmak ümidiyle başında beklemektedirler. Muayeneden sonra karısı doktora sorar:

— Ne haber doktor?.. Ümit yok mu?..

Doktor kısa bir sükûttan sonra cevap verir:

— Hakikaten ümit yok efendim... Bu tehlikeli bir hastalık değil... Kocanız muhakkak iyileşecek!..

Gözlük

— Dedemin üç gözlüğü var. Biri yakın, biri uzak için...

— Ama sen üç dedin; üçüncüsü ne işe yarıyor?..

— Diğer ikisini aramağa!..

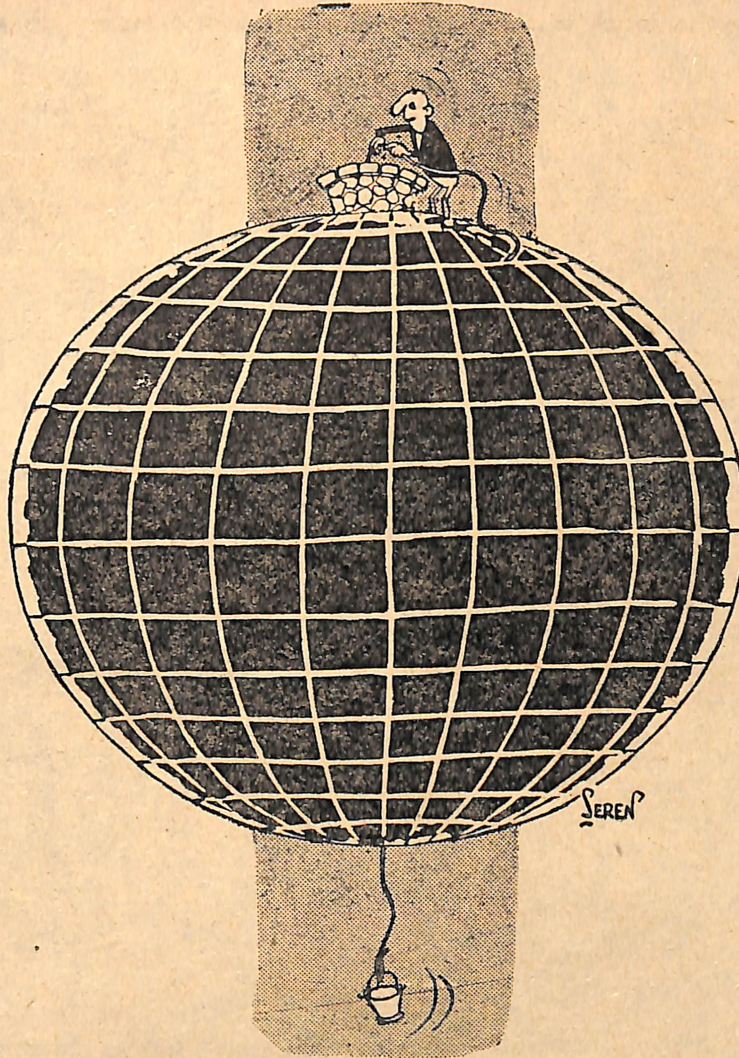
Sünger

Ali Dalgacı arkadaşına dert yandı:

— Sorma başıma geleni: Geçen ay olduğum ameliyatta, operatör midemde yanlışlıkla bir sünger unutmuş!..

— Vay canına?.. Peki sancı filân duymuyor musun?

— Hayır, ama öyle susuyorum ki!...

YAZISIZ

Şakacıklar

Kira

Adada yazlık ev arıyorlardı. Komisyoncu, gösterdiği evi methediyordu:

— İki oda, mutbak, banyo, helâ... Denize nazır teras... Yazlığı on bin lira...

Kiracı sordu:

— Ahırı yok mu?

— Ahırı ne yapacaksınız bayım?..

— Bu parayı verecek eşeği kapatacağım.

Kazanç

Annesi, küçük Erola sordu:

— Dün akşam ablanla nişanlısının konuşmalarından bir şeyler elde edebildin mi?..

— Evet anne... Yanlarından gideyim diye bana beş lira verdiler!...

Bir Nisan Şakası

Gazetelerde Adalet Bakanlığının hazırladığı bir kanun tasarısı ile yargıçların teminata kavuşacakları belirtiliyor...

Çok sevindik, çok sevindik ama, havadisin bir Nisan tarihli gazetelerde çıkışı biraz neş'emizi kaçırdı...

PAMUKBANK'IN

1959 İkramiye plânı

1/2 MİLYON

LİRA değerinde

İSTANBULUN EN MUTENA YERİNDE APARTMAN DAİRELERİ VE ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

Çekilişler :	Son yatırım :
18 - Haziran - 1959	18 - Nisan - 1959
28 - Ekim - 1959	29 - Ağustos - 1959
25 - Aralık - 1959	15 Eylül - 1959
(Öğrenci bursu ikramiye çekilişi)	
28 - Aralık - 1959	28 - Ekim - 1959

İlk Çekiliş : 18 - Nisan - 1959

PAMUKBANK

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI
Adres : Klotfarer Cad. No. 8 - 10 Belediye - İstanbul

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yürüyüş!

Acemi ve yeni talime çıkmış bir grup asker başlarında subayları olduğu halde, hiç mola vermeden 20 km. lik yol yürümüşler ve fena halde yorulmuşlardı. Subayları «Dur!» emrini verince ümitle ve sevinçle yerlerine mıhlandılar. Subayları sordu:

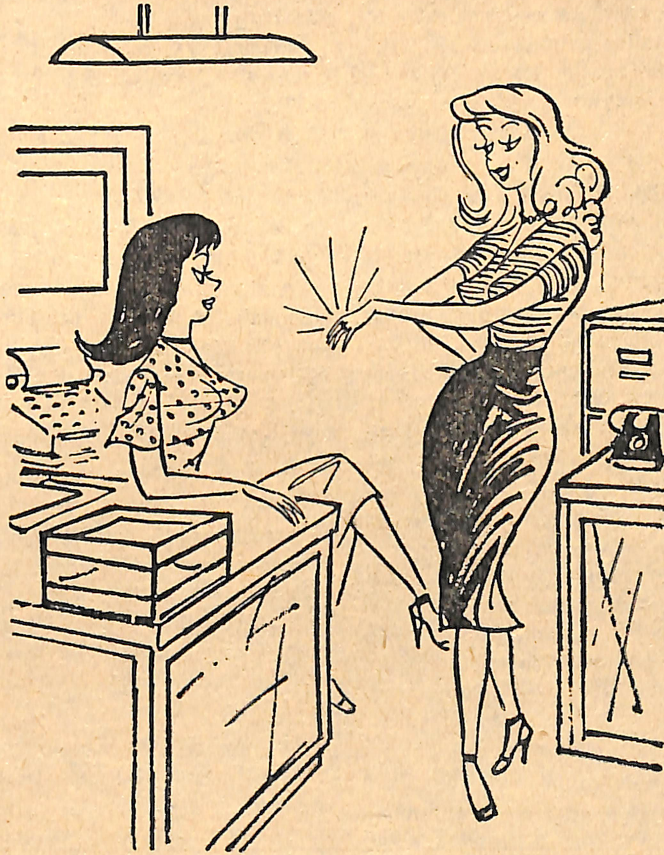
— Bravo, güzel bir yürüyüş yaptınız. Şimdi yolumuza devam edip bir 20 km. daha yürüyelim. Buna itirazı olan varsa üç adım ileri çıksın...

Bütün birlik sözleşmiş gibi üç adım ilerledi. Yalnız içlerinden biri yerinden kımıldamamıştı. Subay ona yaklaşarak:

— Tebrik ederim, dedi. Siz tam bir askersiniz! Arkadaşlarınız gibi üç adım ilerlemediniz...

Adamcağız fersiz gözlerle subayına bakıp:

— Ne üç adımı? dedi. Benim bir adım bile atacak halim yok...

— Patron seni doktora götürdü mü?
— Hayır, bir pırlanta yüzükle tedavi etti!

(Avusturya)

İki kapı!

Tom Brown koyu Cumhuriyetçi idi ve şehir hastanesinde Demokrat olmayanların, ölüm derecesinde bile hasta olsa tedavi edilmediklerine dair çıkarılan rivayetlere inanmıyordu. Bir sabah belinde müthiş bir siyatik sancısı ile uyandı. Çalışacak durumda değildi. Doğruca hastanenin yolunu tuttu...

Büyük kapıdan girince kendini bir salonda buldu. Burada iki kapı vardı; birinde «Kadınlar», öbüründe «Erkekler» yazılı idi. Tabiî 2 ci kapıdan girdi.

Kendini gene boş bir salonda buldu; karşısında iki kapı vardı; üzerlerinde «Yerliler» ve «Yabancılar» yazılı idi. Yerliler kapısını açıp tek rar boş bir oda ile karşılaştı. Bu defa kapıların üzerinde «Demokratlar» ve «Cumhuriyetçiler» yazıyordu. Tom Brown ikinci kapıya yürüdü, açtı ve kendini hastanenin dışında buldu!

Vakit nakittir!

(Amerikan)

— Güzelleşmeniz için ancak bu maskeyi kullanmanız lâzımdır!..

(Alman)

— Bak, yeni aldığım iskarpinlerime!

(İtalyan)

Sarhoşluk

Peter bar dönüşü oğlunu elinden tutmuş ona bazı hayat dersleri veriyordu:

— Oğlum, hayatta insana her şey lâzımdır! Meselâ içki, insan onu da tatmalı. Fakat her şeyin fazlası zararlıdır. Sana nasihatim olsun, içki iç. Ama benim gibi yap; aslâ sarhoş olma.

Oğlu sordu:

— Peki babacığım sarhoş olduğumu nasıl anlarım?

— Gayet kolay! Meselâ: Şu karşıdan gelen iki kişiyi dört olarak görmeğe başlarsan sarhoş oldun demektir.

Çocuk baktı ve:

— Ama, dedi, karşıdan sadece bir kişi geliyor babacığım!

Demokrat

Jim ısrarla tekrarlıyordu:

— Yoo!.. dostlarım; beni kimse yolumdan çeviremez. Ben demokrat olarak doğdum, daima demokrat yaşadım ve en büyük arzum da demokrat olarak ölmektir!

Dinleyenlerden biri:

— Bravo Jim, dedi. Gözün hiç de yükseklerde değil!..

Ders!

Baba — Karıcığım, bizim oğlan 12 sine girdi! Onunla artık bazı meseleleri konuşmalıyız...

Anne — Ooo, evet! geçen gün ben konuştum ve bir sürü şeyler öğrendim!

Gündüz — Sevgili Becerenim, yanılıyorsun vallahi... Bu iş bildiğin gibi değil... Korkusuz, tehlikesiz, yüzde yüz emin... Söz aramızda, bizim kulübe Adanalı bir genç düştü... Adanalı dedin mi, zaten kâfi... Ya pamuk kıralıdır, ya pamuk prensi!... Toy mu, toy... Hovarda mı hovarda... Bu gece bizim yalıya dâvet ettim... Hani, Sosyeteye girmek için de can atıyor... Eh, biraz içki, biraz meze, iki deste kâğıt ve ortada dönecek biraz sermaye lâzım.. Kare hazır... Oğlan, ceplerini boşaltmadan çıkamaz... Hani cep dedimse, senin benim cebim değil: El attı mı, mendil yerine beşyüzlük, binlik çıkarıyor... Neredeyse burnunu bangnotla silecek!... Beceren... Sevgili Beceren... Caaanım Beceren!...

Beceren — (Geri geri çekilerek) Üstüme varma Gündüz, üstüme varma... Şeytan mısın, nesin? ..

Gündüz — Aman, Paşa geliyor... Bir şey duymasın ha... Ben gidiyorum... İyi düşün taşın... Bahçede görüşürüz.. Yüz lira, iki bin lira doğuracak!...

Beceren — (Kendi kendine mırıldanarak dolaşır) Yüz lira iki bin lira doğuracak! .. Yüz lira iki Aman Yârabbi, aklım sana emanet!...

(Paşa, Leylâ Hanımla beraber girer).

ALTINCI MECLİS

Beceren — Abdurrahman — Leylâ

Beceren — Paşayı ve hanımı etekler) Vay Paşafendimiz... Hanımefendimiz... Allah ömürler versin!... Maşallah, bugün yine taravetiniz üstünüzde... Alimallah yeni gelin güvey gibisiniz!

Leylâ — İlâhi Beceren Bey, çok yaşa... Bizim gelin güveyliğimizin üstünden otuz sene geçti!

Beceren — Aman hanımefendiciğim bunu herkese söylemeyin, nazar değer... Sizin, zamane gençleriyle aranızdaki fark nedir, biliyor musunuz? Hani şu bir kaç ayda sıvaları dökülen kübik evler var ya... İşte onlarla eski konaklar arasındaki fark!...

Abdurrahman — Senin bu tatlı dilin, güler yüzün yok mu?... İşte hayattaki en büyük sermayen... İnsanı kalbinden fethediyorsun vallahi...

Beceren — Çok doğru söylediniz Paşam... Yalnız bu tatlı dil ile güler yüze bir şey daha ilâve edeceğim: Büyüklerime karşı sonsuz bir vefakârlık!... Bakınız, bu sabah yazıhaneye sizin ahçıbaşı geldi...

Abdurrahman — Biliyorum ettiği münasebetsizliği .

— Beceren — Yoook... Allah için emniyetli adam .. Bana yazdığınız mektubu bana vermedi!... Düşündüm: Aklıma bin türlü şey getirdi şeytan... Aaah, baktım, i-

Yalı Çapkını

Yusuf Ziya Ortaç

OYUN 3 PERDE

çim rahat etmiyecek .. İyisi mi?

Abdurrahman — Galata'dan buraya kadar zahmet ettiniz... Bak, görüyor musun hanım, görüyor musun dostu!

Leylâ — Bilmez miyim?

Beceren — Hem de, Allah sizi inandırsın ne kadar işlerim var: İcraya gidecektim, vazgeçtim... Mevlûde gidecektim, vazgeçtim... Hele en mühimi öğle yemeğine, bir ahbabın dâvetlisi olarak Pandeli'ye gidecektim, ondan da vazgeçtim... Ne çıkar, sayenizde iki lokma yemek burada da bulurum..

Abdurrahman — Elbet, iki gözüm, elbet... Tosun, ne emredersen hazırlasın...

Leylâ — Siz severseniz, su böreğimiz de var bugün!...

Abdurrahman — Bir de İrmik helvası kabartsın şöyle...

Beceren — Aman Allah... Çoluğum çocuğum sana emanet!..

Abdurrahman — Ricamıza gelince...

Beceren — Estağfurullah, emrediniz Paşam...

Abdurrahman — Durumumuz malûm azizim, bu ay yine bizim bütçenin muvazenesi bozuldu: Yalının vergisi, Müzehherin terzisi, bakkal, kasap, telefon, elektrik, hepsi biri birini kovalıyor!

Leylâ — Dün gece, saatlerce düşündük, taşındık: Yine size başvurmaktan başka çare hatırıma gelmedi...

Beceren — Bendenize mi?... Vallahi velinimetim, bu, Beceren kulunuza karşı büyük, pek büyük, lâyık olmadığı bir iltifat... Ancak, biliyorsunuz, müessesemiz, şahsî sermaye üzerine çalışan bir iş bürosu değil... Sadece itibar ve itimat üzerine... (Beceren ve Ortakları) çeşitli mevzular üstünde çalışır, emlâk idaresi, alım, satım, kira, borsa muamelâtı, turizm, bir de ikraz ve istikraz muamelâtı... İşte, efendilerime arzı hizmet eden ikraz ve istikraz şubemizin çalışma tarzı şudur: Sağ eliyle aldığını sol eliyle vermek!... Bunu nasıl yapıyoruz, malûm-u devletiniz: Ali'nin parasını Veli'ye, Veli'nin mülkünü, yahut mücevheratını da Ali'ye aktarma ederek... Sizin yalıyı, fırını, yüzüğü, küpeyi de aynen böyle yapmadık mı? ..

Abdurrahman — Evet... Hattâ benim maaş cüzdanımı bile!

Beceren — Maalesef öyle Paşam...

Leylâ — Ah Beceren Bey, varımız yoğumuz darmadağın oldu. Bölük pörçük, her biri bir elde... Siz isteseniz, bunların hepsini toplar, bizi kurtarırsınız ya...

Beceren — Evel Allah... Kurtarırım... Kurtarırım ama, benim sözlerimi dinlemezsiniz ki... Yalıyı rehine koyarak kaç lira aldıktı?

Abdurrahman — Yedi bin!

Beceren — Fırına karşı?...

Leylâ — Dört bin ..

Beceren — Mücevherata karşı da beş bin... Hepsi ne etti?

Abdurrahman — Yedi bin, dört bin daha on bir bin. beş bin daha on altı bin lira...

Beceren — On altı bin lira aldınız... Ama, borcunuz ne kadar?..

Leylâ — Onaltı bin lira...

Beceren — Ne gezer hanımefendiciğim ne gezer. On altı bin liranın bir yıllık faizi, yüzde otuzdan ne eder?... Tam dört bin sekiz yüz lira... Etti mi borç yirmi bin sekiz yüz... Yüzde ikiden üç yüz altmış lira da komisyon ilâve edince, borç yekûnu çıktı mı yirmi bir bin yüz altmış liraya...

Leylâ — Eyvah, eyvah, eyvah... Aman Beceren Bey siz başımıza desene!

Beceren — Keşke bu kadarla kalsa sultanım... Bu geçen senenin yekûnu, şimdi yirmi bir bin yüz altmış liranın yüzde otuzdan bu seneki faizini de katalım, yekûn yirmi sekiz bin lirayı geçer!

Abdurrahman — Yâni, evvelki sene on dört bin aldık, bu sene yirmi sekiz bin lira borçluyuz!

Beceren — Halbuki, ben o zaman, sade şu harap fırına otuz bin liraya müşteri bulmuştum. Şu yalıya yüz kırk bin liraya hevesli bir talip getirmiştim... Hattâ... Hepsinden daha parlak başka bir istekli de zuhur etmişti... Öyle bir istekli ki... Peki dediniz mi, yalı da kurtulacaktı, fırın da kurtulacaktı, siz de kurtulacaktınız... Sayenizde bendeniz bile kurtulacaktım... Ama...

(Sağdaki kapıdan Müzehher girer)

YEDİNCİ MECLİS

Evvelkiler — Müzehher

Beceren — (Müzehher'e nümayişli bir selâm vererek) İşte... İyi olacak hastanın ilâcı ayağına gelirmiş!

Müzehher — Yaaa... İlâç ben'im galiba... Öyle mi?... Ya hasta?...

Beceren — Hasta, hepimiz... Bütün beşeriyet... Bütün Dünya!..

Müzehher — Ooo. Beceren Beyin filozofluğu üstünde bugün... Sosyal ve politik bir dâva karşısındayız!

Beceren — Daha ziyade ekonomik!... Müsaade buyurursanız devam edeyim...

Müzehher — Hay hay... Memnuniyetle dinlerim!

Beceren — Efendim, ulvî hisler ve yüksek hayaller dünyasında değiliz artık!... Bu güzel duygular, karada atını sürüp, denizde yelkenini açıp gitti... Bir daha dönmemek üzere!... Dünya, sarraf dünyası oldu... Her şey, her şey para üstüne... Harp, diplomatların değil, sarrafların emriyle dünyayı yakıp yıkıyor... Sulh, sarrafların karariyle silâhları susturuyor... Dostluklar para ile alınıp satılıyor, düşmanlıklar para ile kiralanıyor... Aşk, muhabbet, neredeyse banka tahvilâtı gibi borsalarda muamele görecek... Yalnız, yeryüzünde bunun bir tek istisnası var: Bizim küçük hanımefendimiz... Evet, evet siz, sayın bayan Müzehher, siz! .. Elimde iktidar olsa, en evvel, ne kadar şiir kitabı, ne kadar roman varsa onları yakar, Edebiyat Fakültesinin kapılarını kilitlerim... Sizi bir hayal hastası yapan hep bunlar değil mi efendim?.. Neden aklınız, fikriniz, şu Gündüz Akbulut denen havlâz çocukta?... Cebinde para yerine yıldızları taşıyan bu adamdan ne bekliyorsunuz acaba?...

Müzehher — Rica ederim Beceren Bey...

Beceren — Ben de rica ederim.. Bir dakika daha inayet buyurunuz... Bir dakika...

Müzehher — Peki .. Dinliyorum...

Beceren — Kuzum, lütfen bana söyler misiniz: Şu Ahmet Altındağı niçin reddettiniz?... Kusuru neydi?... Herif yetmiş iki bankaya çek yazıyor... Bu kadar dalâvere arasında tutmuş size de bir mektup yazmış... Hem de ne mektup: Yirmi dört saat vâdeli bono gibi... Peki dediniz mi, yüz bin lira çeyiz masrafı emrinizde!...

Müzehher — Bravo Ahmet Beceren Beyefendi, bravo!... Esir pazarında cariye satıyorsunuz galiba...

Beceren — Hayııır!... Yirminci asırda izdivaç mukavelesi yapıyorum!

Leylâ — Yalnız unutuyorsunuz ki, iki taraf birbirinin dengi değil... Biz, biliyorsunuz...

Beceren — Evet, biliyorum: Eski kibarlardan, eski zenginlerdensiniz!

Abdurrahman — Yâni yeni züğürtlerden!

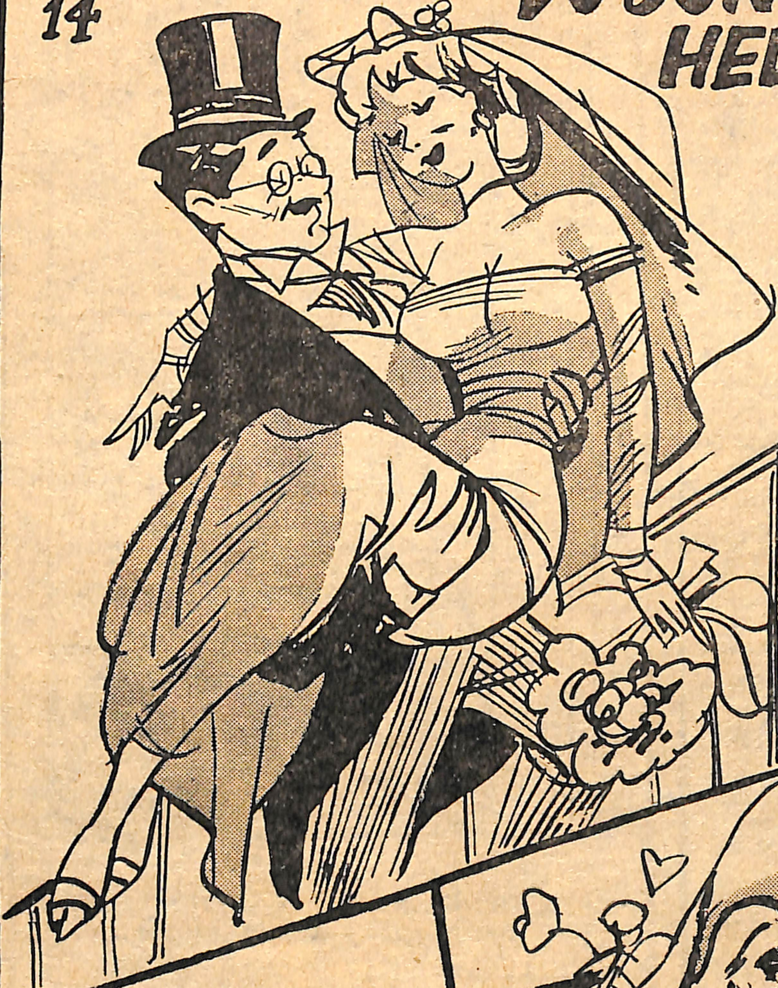
Leylâ — Bay Ahmet Altındağ ise...

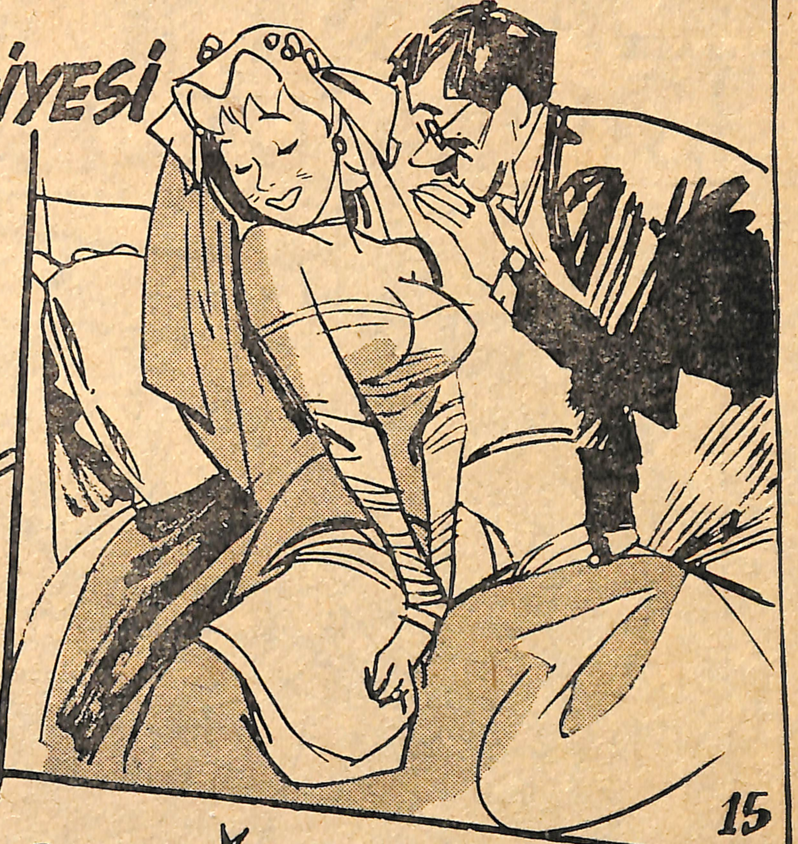
Beceren — Yeni zenginlerden..

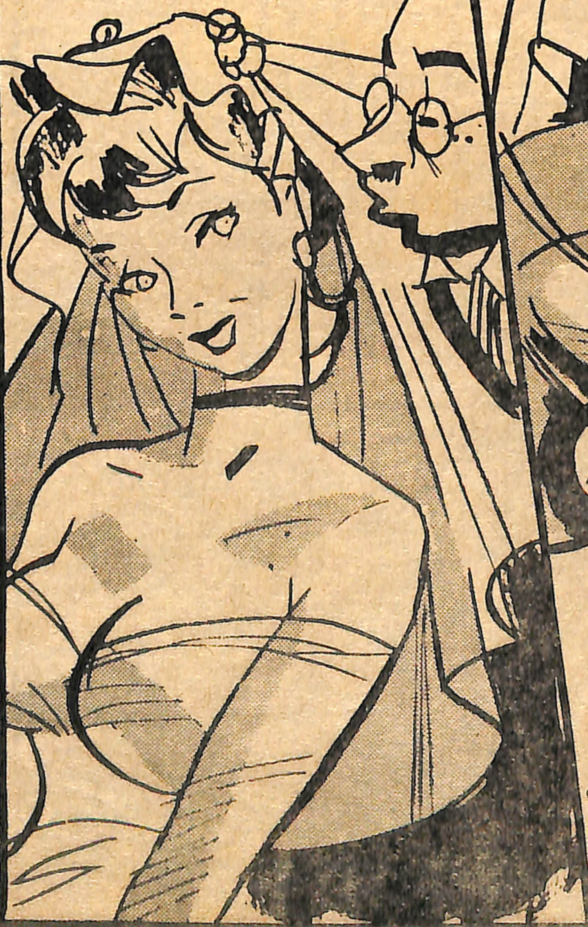
Müzehher — Yâni eski züğürtlerden!...

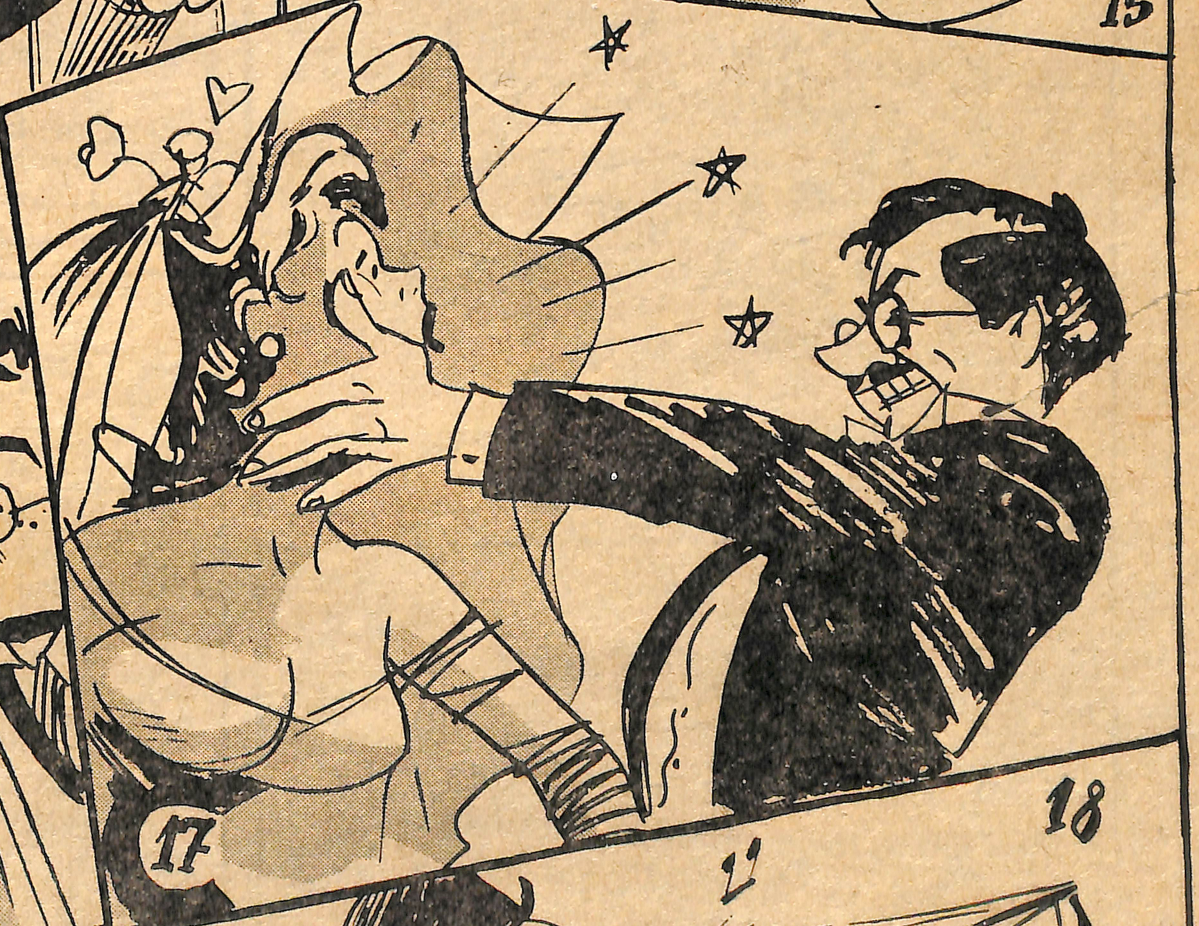
Beceren — Çok güzel... Herkes yerini buldu. Bugüne bugün, sizde kibarlık var, onda para... Sizde asalet var, onda servet .. Unutmayınız, bu dünyada insan kendisinde olmayanı arar!... İki taraf da, tam mânasiyle birbirine muhtaç...

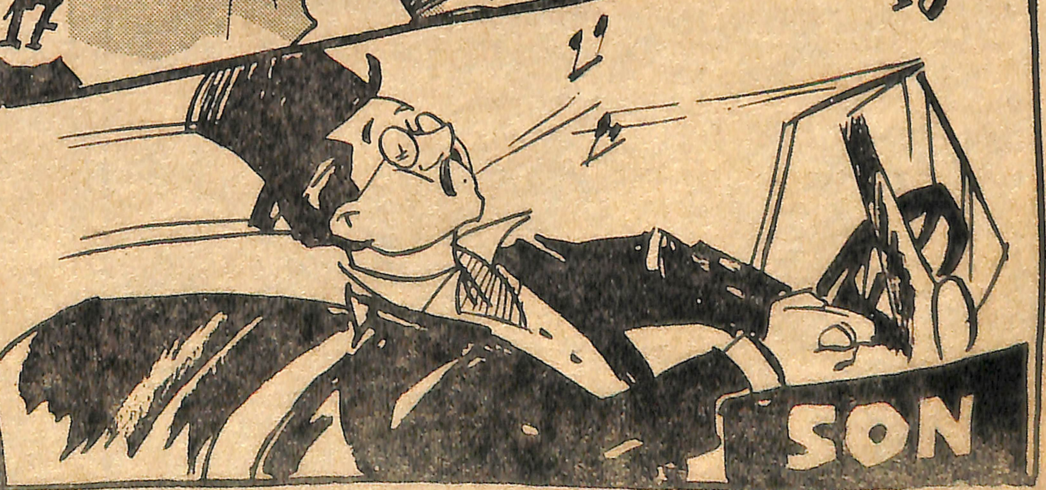
(Devamı var)

DÜĞÜN
HEDİYESİ
14

15

16

17

18
SON

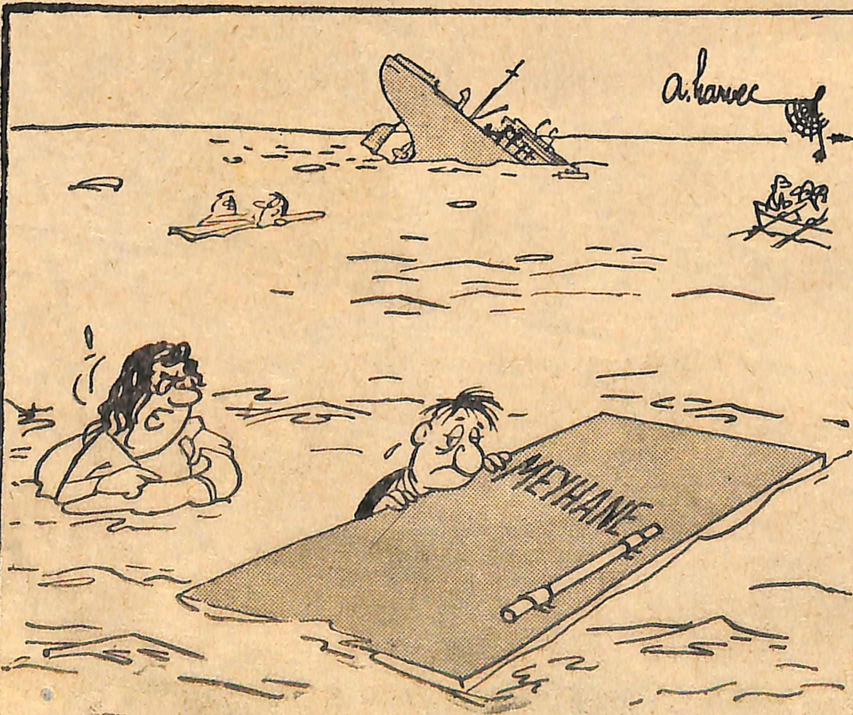
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

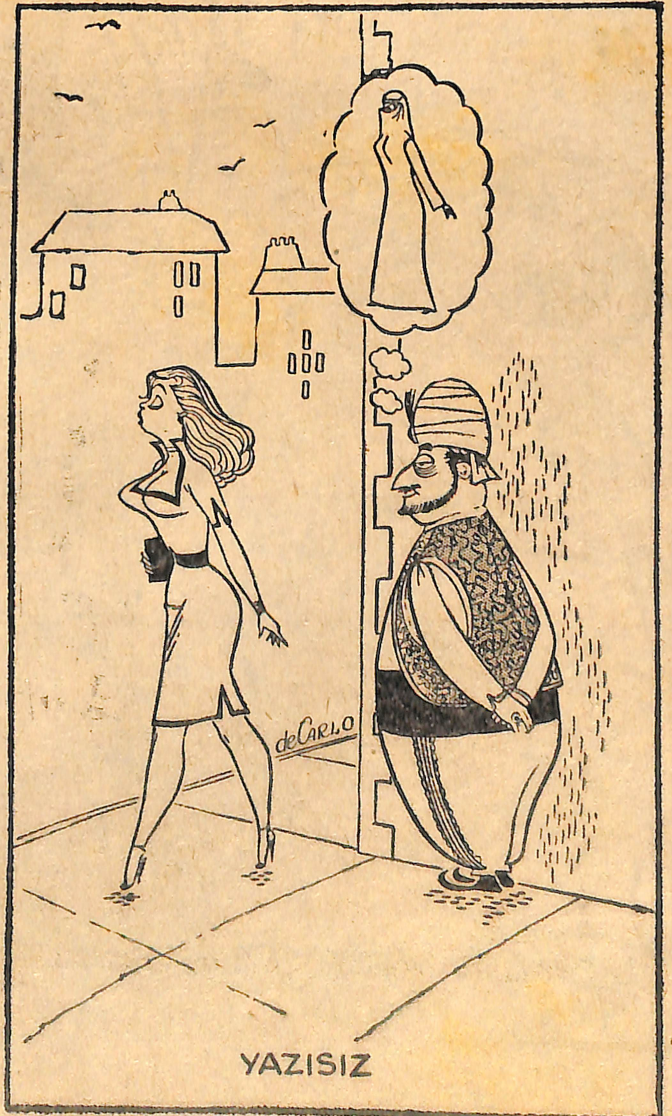
—ŞÖYLE HOŞA GİDECEK BİR İŞ İSTİYORUM...
—SİZİN İÇİN Mİ, İŞİ VEREN İÇİN Mİ?

—AFEDERSİNİZ... MÜDÜR BEYEFENDİ TELEFON ETTİ, BUGÜN İDARE MECLİSİ TOPLANTISINA GELEMİYECEK!

—ALÇAK HERİF... SENİ BURADA BULACAĞIMI BİLİYORDUM!

YAZISIZ

1959 DA

40 APARTMAN DAİRESİ

ayrıca

1,5 MİLYON LİRALIK

çeşitli para ikramiyeleri

Çekilişlere, hesabında en az 200 lirası olanlar iştirak ederler. Her 100 liraya bir kur'a numarası verilir

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— Karnın mı acıktı? .. Aman yarabbi bir duyan olsa seni kocam sanır!